Omraam Mikhaël Aïvanhov

ALCHIMIA SPIRITUALĂ sau CĂUTAREA PERFECŢIUNII

Cap. 1 - Alchimia spirituală

Se întâmplă câteodată să vină la mine cineva pentru a mi se plânge că nu reuşeşte să scape de un viciu care îl chinuie. Săracul de el, a încercat de sute de ori dar nici o dată nu a reuşit. Atunci îi spun: „Ei bine, dar asta e minunat, este de-a dreptul formidabil! Asta dovedeşte pur şi simplu cât sunteţi de puternic!” Mă priveşte uluit şi se întreabă dacă nu cumva îmi bat joc de el. Atunci îi spun: Nu, deloc, nu râd de dumneata, dar pur şi simplu dumneata nu-ţi dai seama de propria forţă. - Dar care forţă? Eu nu reuşesc niciodată, sunt mereu victimă şi asta este o dovadă că sunt slab. - Ba nu, nu gândeşti corect. Să analizăm cum s-au petrecut lucrurile şi ai să înţelegi că nu glumesc deloc. Cine a format viciul acesta?... Dumneata. La început el n-a fost mai mare ca un bulgăre de zăpadă pe care-l puteai ţine în palmă. Dar jucându-te mereu cu el, adăugându-i puţină zăpadă, distrându-te să-l rostogoleşti, să-l împingi, a tot crescut până a ajuns cât un munte care acum nu te mai lasă să treci mai departe. La început şi viciul de care te plângi nu a fost decât un mic gând, dar l-ai întreţinut, l-ai alimentat, l-ai „rostogolit” şi acum te simţi strivit de el. Ei bine, eu mă minunez de forţa dumitale, dumneata ţi-ai construit acest viciu, eşti tatăl lui, este fiul dumitale şi este atât de zdravăn că nu mai reuşeşti să-l pui la pământ. De

ce nu te bucuri? - Păi, cum să mă bucur? - Ai citit cartea lui Gogol, „Taras Bulba”? - Nu. - Ei bine, ţi-o povestesc eu. Bineînţeles, povestea este mult mai lungă.

Taras Bulba era un cazac bătrân care îşi trimisese cei doi fii să studieze la seminarul din Kiev, unde au rămas trei ani. La reîntoarcere, erau doi flăcăi voinici. Fericit că-i revede, îşi manifestă dragostea părintească, în glumă, (cazacii se pare că au un fel al lor, foarte special, de a-şi manifesta dragostea!) le-a dat un brânci. Dar băieţii n-au luat-o ca pe o glumă, au ripostat şi l-au pus pe tatăl lor la pământ. Când s-a ridicat, puţin cam şifonat, Taras Bulba nu a fost câtuşi de puţin supărat, din contră, a fost mândru că a fost în stare să facă doi fii atât de zdraveni.

„Şi atunci, de ce nu eşti şi dumneata la fel de mândru ca şi Taras Bulba când vezi că fiul dumitale te-a pus la pământ? Dumneata eşti tatăl, dumneata l-ai hrănit, l-ai întărit prin gândurile dumitale, prin dorinţele dumitale: deci eşti foarte puternic. Dar, dacă vrei, iată cum îl poţi învinge. Cum procedează un tată care vrea să-şi cuminţească fiul care face nebunii. Nu-i mai dă bani, şi fiul, lipsit de mijloace este nevoit să reflecteze şi să-şi schimbe comportamentul. Atunci, dumneata de ce să îţi mai întreţii fiul? Ca să-ţi ţină piept? Haide, strânge-i puţin şurubul! Din moment ce dumneata l-ai adus la viaţă, ştii că ai putere asupra lui. Altfel toată viaţa te vei lupta cu el sau vei suferi, fără ca să găseşti niciodată mijlocul potrivit de a ieşi din dificultate”.

Din păcate, sunt prea puţini aceia care ajung să privească lucrurile astfel. Se luptă cu disperare cu anumite tendinţe negative care se manifestă în ei fără să-şi dea seama că pentru a ajunge acolo, au fost foarte puternici. Cu cât duşmanul din voi este mai

puternic, cu atât aceasta dovedeşte că forţa voastră este mai mare. Da, acesta este modul în care trebuie să gândiţi.

Observaţi numai cât sunteţi de crispaţi când luptaţi cu voi înşivă şi câte greutăţi întâmpinaţi; se dă o bătălie grozavă în voi şi această bătălie vă umple de contradicţii. De obicei consideraţi că tot ceea ce este inferior în voi vă este duşman şi vreţi să-l ucideţi; dar acest duşman este foarte puternic, căci îl căliţi de sute de ani în lupta pe care o purtaţi contra lui şi cu fiecare zi el devine tot mai ameninţător. Este adevărat că avem duşmani care trăiesc în noi, dar dacă ei ne sunt duşmani, este vina noastră care nu suntem alchimişti destul de pricepuţi pentru a transforma totul.

Ce spune Apostolul Pavel? „Mi s-a înfipt o ţeapă în carne. De trei ori l-am rugat pe Mântuitor să mi-o îndepărteze şi El mi-a spus: „Iertarea mea să-ţi fie de ajuns, căci puterea mea se împlineşte în slăbiciune”. Cel care simte o slăbiciune în trupul, inima sau mintea sa, se crede sărăcit, dar se înşeală, căci această slăbiciune din el poate fi izvor de bogăţii. Dacă toate dorinţele i-ar fi satisfăcute, ar rămâne pe loc. Pentru ca să progreseze, el trebuie să se simtă îmboldit, înţepat, şi tocmai această imperfecţiune, această ţeapă înfiptă în carnea lui este cea care îl obligă să lucreze în adâncime, să se apropie de Ceruri, de Domnul. Cerul lasă să avem anumite slăbiciuni tocmai ca ele să ne împingă spre munca spirituală, căci ceea ce este în aparenţă o slăbiciune, este în realitate o forţă.

Trebuie să punem la muncă slăbiciunile noastre, pentru ca ele să ne fie utile. Vă miraţi şi spuneţi: „Dar bine, slăbiciunile trebuie să le dăm la fund, să le anihilăm!”. Încercaţi şi veţi vedea dacă vă va fi uşor: voi veţi fi cei învinşi. Problema se pune la fel cu orice

defect sau viciu, indiferent dacă este vorba de lăcomie, senzualitate, violenţă, pofte nemăsurate sau vanitate, trebuie să ştiţi cum să le mobilizaţi pentru ca ele să lucreze alături de voi în direcţia pe care aţi ales-o. Dacă vreţi să lucraţi singuri, nu veţi reuşi. Dacă vă veţi goni toţi duşmanii, tot ceea ce vă rezistă, cine va mai lucra pentru voi, cine o să vă mai servească?

Există animale sălbatice pe care, cu răbdare, oamenii le-au domesticit şi pe care acum le ţin lângă casă. Calul era sălbatic, câinele era asemenea lupului şi dacă omul a fost în stare să le domesticească, aceasta s-a datorat faptului că a ştiut să cultive în el anumite calităţi. Cu siguranţă că ar putea îmblânzi şi fiare sălbatice, dar pentru aceasta omul ar trebui să-şi dezvolte alte calităţi.

Aşa că fiţi fericiţi: sunteţi cu toţii foarte bogaţi din moment ce aveţi cu toţii slăbiciuni! Dar este absolut necesar să ştiţi să le utilizaţi şi să le puneţi la lucru. Eu v-am dat exemplul cu animalele, dar există şi alte forţe ale naturii ca fulgerul, electricitatea, focul, torentele... Acum că ştie cum să le stăpânească şi să se folosească de ele, omul se îmbogăţeşte. Şi cu toate acestea, la început ele i-au fost toate forţe ostile. Oamenilor li se pare foarte normal să se folosească de forţele naturii, dar dacă le spui să utilizeze vântul, furtunile, cascadele, fulgerele din interiorul lor, se miră. Şi, cu toate acestea, nimic nu este mai normal şi atunci când veţi cunoaşte regulile alchimiei spirituale, veţi şti cum să transformaţi şi să utilizaţi chiar şi otrăvurile care sunt în voi. Da, pentru că ura, furia, gelozia şi altele... sunt otrăvuri; dar în Învăţământul Fraternităţii Universale veţi afla cum să le folosiţi şi vi se va spune chiar cum să vă serviţi de toate forţele negative din

voi, din care aveţi din plin. Deci, bucuraţi-vă căci aveţi în faţă o perspectivă bună.

De acum înainte, în mintea voastră, totul trebuie să se schimbe. Bineînţeles că nu trebuie să vă aruncaţi imediat asupra răului şi să începeţi să mâncaţi din el cu polonicul. În fiecare făptură, chiar şi în cea mai bună, sunt întotdeauna ascunse tendinţe infernale care vin dintr-un trecut foarte îndepărtat. Nu se pune problema de a le scoate pe toate deodată, sub pretextul de a le utiliza.

Trebuie să faceţi mai întâi o puncţie, să preluaţi doar câţiva atomi, câţiva electroni pe care să îi digeraţi bine. Nu este cazul să vă băgaţi în gâlceavă cu Infernul căci el este cel care va ieşi învingător. Trebuie să ştiţi cum să procedaţi. Trebuie să continuaţi să lucraţi cu forţele superioare prin rugăciuni, armonie, dragoste şi, din când în când, atunci când din adâncul vostru iese ceva care scoate ghearele, dinţii, unghiile pentru a vă provoca la vreo nesăbuinţă, atunci capturaţi-l, luaţi-l în studiu în laboratorul vostru şi faceţi-l să-şi secrete otrăvurile pentru ca voi să le puteţi utiliza: veţi observa atunci că răul aduce tocmai acel element de care aveţi nevoie pentru a obţine deplinătatea. Dar, vă repet, fiţi foarte atenţi şi după cele ce v-am spus nu fiţi nesocotiţi şi nu vă coborâţi să vă măsuraţi cu răul. Nu spuneţi: „Aha! Am înţeles acum, las că-i arăt eu lui!” căci s-ar putea să nu mai urcaţi. Unora li s-a întâmplat. S-au crezut foarte puternici, în timp ce de fapt nu erau suficient de ancoraţi în bine, în lumină, şi acum, bieţii de ei, în ce hal sunt! Toate forţele negative sunt călare pe ei, pe cale de a-i distruge!

Se spune în Talmud, că la sfârşitul timpurilor, cei Drepţi, adică Iniţiaţii, se vor ospăta din carnea Leviatanului, acest monstru care trăieşte pe fundul

oceanelor. Da, va fi sfârtecat, sărat... şi păstrat, probabil în congelatoare. Apoi, la momentul potrivit, toţi cei Drepţi se vor ospăta cu bucăţi din carnea lui. Ce perspectivă îmbucurătoare!

Dacă ar trebui să înţelegem aceasta literal, cred că o mulţime de creştini, de esteţi, ar fi pe drept cuvânt dezgustaţi. Dar trebuie să interpretăm şi iată interpretarea. Leviatanul este o entitate colectivă care reprezintă locuitorii planului astral (simbolizat prin ocean) şi dacă acest monstru va constitui într-o zi ospăţul celor Drepţi, aceasta însemnează că cel ce ştie să-şi stăpânească şi să-şi utilizeze poftele şi pasiunile din planul astral, poate găsi în ele un izvor de bogăţii şi de binecuvântări.

Cap. 2 - Arborele uman

Avem unele organe ale căror funcţii nu vi se par nici spirituale, nici estetice, nici prea curate şi care totuşi sunt deosebit de necesare, căci fiecare celulă, fiecare organ al nostru este legat de alte celule şi de alte organe în acelaşi fel în care rădăcinile unui copac sunt în legătură cu ramurile, frunzele, florile şi fructele. Şi dacă omul taie aceste rădăcini, adică suprimă organele care sunt fundamentul existenţei sale, decurg de aici consecinţe teribile. Este drept că aceste organe pot provoca câteodată evenimente dramatice, dar noi trebuie să le lăsăm să trăiască încercând să extragem din ele forţe pe care apoi să le transformăm.

Ni se întâmplă să ne mirăm citind biografiile unor oameni celebri - bărbaţi sau femei - şi constatând că mulţi dintre ei aveau comportamente anormale, tendinţe monstruoase sau chiar criminale. Necunoscând structura omului, nu putem înţelege cum

de era posibil aşa ceva. În realitate este foarte simplu: din cauza tendinţelor lor inferioare cu care trebuiau în mod continuu să lupte pentru a le domina, aceşti oameni reuşeau, conştient sau inconştient, să realizeze grefe în profunzimile fiinţei lor. Cu cât pasiunile lor (rădăcinile lor) erau mai puternice şi mai înfocate, cu atât dădeau fructe mai gustoase, opere remarcabile. În timp ce mulţi alţii, care nu aveau nici unul din acele defecte, au rămas sterili, n-au dat nimic omenirii şi au trăit o viaţă cu totul neînsemnată şi mediocră.

Prin aceasta nu vreau să le găsesc o scuză sau să spun că trebuie să ne cultivăm tendinţele negative, nu, dar trebuie să înţelegem această sublimă filosofie care ne învaţă cum să utilizăm forţele răului pentru a produce creaţii măreţe.

Cu cât trunchiul şi ramurile se ridică mai mult spre cer, cu atât rădăcinile se înfundă mai adânc în pământ. Cel care nu înţelege aceasta se sperie văzând cât se întinde răul. Nu trebuie să ne fie frică: totul în natură este construit după legi foarte înţelepte. Dacă nu avem rădăcini adânc înfipte, nu vom putea fi capabili să extragem din sol elementele hrănitoare de care avem nevoie şi nici să rezistăm la intemperiile vieţii. Să analizăm acum mai profund această analogie între om şi arbore. Rădăcinile corespund stomacului şi sexului. Da, omul este înrădăcinat în pământ datorită stomacului care îi permite să se hrănească şi sexului care îi permite să se înmulţească. Trunchiul sunt plămânii şi inima, adică sistemul respirator şi cel circulator cu curenţii arteriali şi venoşi. În trunchi curentul descendent transportă seva preparată care hrăneşte copacul, în timp ce curentul ascendent transportă seva brută în frunze unde este transformată. La fel se petrec lucrurile şi în noi cu

circulaţia sanguină; sistemul arterial poartă sângele curat, iar sistemul venos pe cel viciat. Cele două curente lucrează împreună pentru conservarea arborelui uman.

Frunzele, florile şi fructele corespund capului. Toate gândurile sunt fructele omului, căci el fructifică prin cap. Dar trunchiul (cu ramurile) la fel ca şi frunzele, florile şi fructele sunt legate între ele.

Să vedem acum ce analogii putem stabili între copac şi diferitele noastre corpuri. Rădăcinile corespund corpului fizic, trunchiul corpului astral, şi ramurile corpului mental. Aceste trei corpuri: fizic, astral şi mental formează natura noastră inferioară - personalitatea. Aceste trei corpuri sunt cele care ne permit să acţionăm, să simţim şi să gândim, dar în regiunile inferioare. Apoi, vedem că corpul cauzal corespunde frunzelor, corpul buddhic florilor şi corpul atmic fructelor. Ele formează trinitatea superioară - individualitatea; şi datorită lor omul poate gândi, simţi şi acţiona în regiunile superioare.

De exemplu, stomacul este o uzină în care se transformă materia brută; acolo se găsesc rădăcinile fiinţei noastre fizice. Materia primă pe care am dat-o stomacului este apoi succesiv prelucrată în plămâni, în inimă, în creier; ea devine gânduri, sentimente, iar acestea, la rândul lor, coboară în organism pentru a hrăni celulele cu energia lor subtilă.

NATURA SUPERIOARĂ

Corp atmic (Acţiuni superioare)…………..Fructe
Corp buddhic (Sentimente superioare)……Flori
Corp cauzal (Gânduri superioare)………….Frunze
Corp mental (Gânduri)……………………..Ramuri

NATURA INFERIOARĂ

Corp astral (Sentimente)..........................Trunchi
Corp fizic (Acţiuni).................................Rădăcini

Acesta este modul în care se fac schimburile permanente între fiinţa noastră fizică şi fiinţa noastră psihică dar şi între Eul inferior şi Sinele superior. Fără aceste schimburi, în lipsa acestei circulaţii de energii, am muri.

În mod simbolic, omul reprezintă deci un arbore cu rădăcini, trunchi, ramuri, frunze, flori şi fructe. Dar, dacă este evident că toate fiinţele posedă rădăcini, trunchi şi ramuri, majoritatea sunt copaci fără fructe, fără flori şi chiar fără frunze. Bineînţeles că fiecare fiinţă poate face ca în ea să înflorească flori; numai că, pentru aceasta ea trebuie să creeze, să deţină foarte multe cunoştinţe şi să sacrifice timp pentru ca aceste flori să ajungă să se deschidă, să exhale parfumuri şi să formeze fructe.

Fructele sunt operele diferitelor virtuţi. În frunze, flori şi fructe putem vedea dragostea, înţelepciunea şi adevărul. Frunzele reprezintă înţelepciunea, florile dragostea şi fructele adevărul. Cel a cărui conştiinţă a coborât prea adânc în materie nu mai cunoaşte nici lumină, nici căldură, nici viaţă. El se află în partea grosieră a arborelui, în cele trei corpuri: fizic, astral, mental. Dar mişcarea, căldura, lumina se manifestă numai în frunze, în flori şi în fructe. Cel ce caută înţelepciunea, dragostea, adevărul, trăieşte în frunze, în flori şi în fructe: în cele trei corpuri superioare.

Corp atmic (Adevăr).................Fructe - (Viaţa)

Corp buddhic (Dragoste)..........Flori - (Căldura)
Corp cauzal (Înţelepciune).......Frunze - (Lumina)
Corp mintal...........................Ramuri
Corp astral............................Trunchi
Corp fizic..............................Rădăcini

Rădăcinile sunt deci cele care pregătesc hrana pentru fructele care se coc în vârful fiinţei, ele sunt legate de fructe; ele sunt punctul de plecare, iar fructele sunt punctul de sosire. Când fructele s-au pârguit, lucrul rădăcinilor încetează. Fructele, cu sâmburele sau seminţele lor constituie viitoarele rădăcini ale unui nou arbore; în ele începe să încolţească tulpina. Faptul că unele plante au fructele direct în rădăcini (tuberculi) indică tocmai existenţa legăturii dintre rădăcini şi fructe. Plantele cu tuberculi sunt cele care n-au ştiut să se dezvolte în lumea spirituală; ele au rămas sub pământ... Vedeţi că există de asemenea câte o legătură între trunchi şi flori, între ramuri şi frunze. Acelaşi lucru se întâmplă şi la om unde corpul fizic este legat de spirit, inima de suflet şi intelectul inferior de corpul cauzal sau de inteligenţa superioară. De aceea există schimburi şi o strânsă legătură între brute şi Mari maeştri, între oameni obişnuiţi şi sfinţi, între oameni cu talent şi genii.

Spirit	Fructe	Mari maeştrii, Iniţiaţi
Suflet	Flori	Sfinţi
Inteligenţă	Frunze	Genii
Intelect	Ramuri şi muguri	Oameni cu talent
Inimă	Trunchi	Oameni obişnuiţi
Corp fizic	Rădăcini	Brute

Şi acum, ia să privim: frunzele sunt cele care transformă seva brută în sevă preparată; tot aşa alchimiştii transformau, cu ajutorul pietrei filozofale, toate metalele în aur. Da, dar un alchimist trebuie să fie superior unui bun chimist. Chimistul nu este obligat să introducă în experienţele sale alte elemente decât cele materiale, în timp ce alchimistul este! Iată de ce unii alchimişti, cu toate că pregăteau totul cu migală, cunoscând la perfecţie formula pietrei filozofale, nu reuşeau să obţină rezultate. Ei nu erau nici buni, nici adevăraţi alchimişti. Un alchimist adevărat ştie că, în afara elementelor chimice pe care le-a preparat respectând formula exactă, trebuie ca din el să mai emane o forţă care să declanşeze procesul specific. Din punct de vedere intelectual, multe persoane sunt în posesia unor secrete, dar ele nu pot obţine rezultate căci nu posedă puterea şi virtuţile necesare. Fabricarea pietrei filozofale nu este atât un proces fizic cât este un proces psihic şi spiritual. Cel care doreşte să obţină piatra filozofală trebuie să aprofundeze virtuţile şi să le realizeze în el însuşi; doar în aceste condiţii materia îl va asculta.

Cap. 3 - Caracter şi temperament

Despre orice fiinţă vie, animal, insectă sau om se spune în general că îşi are caracterul propriu, sau pentru a utiliza un termen mai larg, caracteristici proprii. În limbajul curent, termenii de „temperament” sau „caracter” se utilizează nediferenţiat şi cu toate acestea în realitate ele desemnează lucruri diferite.

Temperamentul este prin esenţă legat de latura vitală; el este sinteza tuturor instinctelor, tendinţelor şi impulsurilor pe care omul are dificultăţi în a le corecta

sau a le suprima, întrucât ele îşi au rădăcinile în natura sa biologică şi fiziologică. Deci, temperamentul este mai curând înrudit cu latura animalică a omului.

În ceea ce priveşte caracterul, fără a ne disocia de temperament, el reprezintă latura inteligentă, conştientă, voluntară. Caracterul este rezultatul muncii conştiente a omului, prin care el a reuşit să modifice - să adauge sau să reducă - ceva în temperamentul său, cu ajutorul inteligenţei, a sensibilităţii sau a voinţei sale. Caracterul este comportamentul unei fiinţe conştiente care ştie exact ceea ce face şi încotro se îndreaptă, în timp ce temperamentul reprezintă numai impulsiunile de origine biologică, tendinţele inconştiente. Caracterul poate fi considerat o sinteză a tuturor particularităţilor temperamentului dominate şi stăpânite.

Fiecare om vine pe lume cu un anumit temperament, bine definit, care este aproape imposibil de modificat. Dar, cum caracterul este format din tendinţele conştiente ale omului, care gândeşte, cântăreşte, care doreşte să se remarce în bine sau în rău, el îşi poate crea un comportament, un mod de manifestare care adeseori vine în contradicţie cu temperamentul său. Acesta este caracterul. Privit astfel, caracterul este temperamentul nuanţat, colorat, orientat şi dirijat către un scop, către un ideal. El este asemenea unei obişnuinţe create în mod conştient şi care ajunge, în final, o a doua natură. La naştere caracterul nu există încă, el se formează cu timpul. La copii, acest lucru este evident: ei au temperament, dar nu au încă caracter.

Hipocrate a delimitat patru tipuri de temperamente: sanguin, bilios (sau coleric), nervos şi limfatic. Dar mai există şi alte clasificări. În astrologia

tradiţională, întâlnim şapte: solar, lunar, mercurian, venusian, marţian, jupiterian şi saturnian. Se mai pot face trei distincţii funcţie de: predominanţa laturii biologice - omul instinctiv - predominanţa laturii afective - omul sentimental - şi predominanţa laturii sentimentale - omul intelectual.

Temperamentul defineşte deci ceea ce omul este, dar mediul, familia, societatea, instruirea, şi aşa mai departe, exercită o influenţă asupra lui, transformându-l şi formându-i caracterul. Întrucât individul îşi formează caracterul sub influenţa mediului şi a condiţiilor în care trăieşte, se explică de ce el se poate îmbunătăţi sau înrăutăţi. Voinţa personală şi conştientă intervine cu o pondere importantă în formarea caracterului şi ea reprezintă ceea ce omul a hotărât sau a acceptat să fie, dar şi influenţa celorlalţi este foarte importantă.

Nu este nevoie să vă explic din nou că, faptul că ne naştem cu un anumit temperament, nu este lipsit de o bună motivaţie. Ştiţi că aceasta este consecinţa vieţilor anterioare, a încarnărilor precedente: în trecut, prin gândurile sale, prin dorinţele sale, prin faptele sale, omul s-a legat de anumite forţe care, în prezent, determină subconştientul său, adică temperamentul; şi aici el nu prea poate interveni. Este ca şi în sistemul osos: nici aici el nu poate să modifice nimic: nici să-şi mărească craniul, nici să-şi lungească nasul, nici să-şi îndrepte bărbia. În mod similar, cu toate că în natură totul se transformă sau se poate modifica prin atotputernicia gândului şi a voinţei, asupra elementelor inconştiente constituind temperamentul, modificările posibile sunt atât de lente şi de imperceptibile încât, la scara unei singure încarnări, se poate considera că ele sunt inexistente. În schimb, caracterul poate fi

modificat, ameliorat, format şi tocmai acestea sunt sarcina şi munca discipolului unei Învăţături Spirituale.

Să luăm exemplul unui om dinamic, furtunos, chiar violent: este atât de brusc şi de categoric încât nu poate pronunţa o frază fără a-i răni pe ceilalţi sau fără a le prejudicia interesele. Temperamentul său impulsiv îl împinge mereu la erupţii şi explozii. Dar, într-o bună zi, omul acesta realizează că felul lui de a fi îi aduce prejudicii şi cu voinţă, ajunge după puţină vreme să-şi îmbunătăţească caracterul, să-şi toarne, cum se spune, puţină apă în vin. În realitate, el a rămas capabil de a riposta prin injurii sau lovituri - şi aceasta până la sfârşitul existenţei sale - dar, datorită voinţei, a ajuns să se poată stăpâni, să găsească gestul, cuvântul, privirea care să nu provoace stricăciuni. Acesta este caracterul.

Caracterul este deci o formă de comportament (faţă de ceilalţi şi faţă de sine) format în jurul temperamentului. Este o atitudine, un mod de a acţiona care rezultă din unirea, din îmbinarea diferitelor elemente, calităţi sau defecte determinate. Munca discipolului trebuie deci să se bazeze pe această cunoaştere a temperamentului şi a caracterului pentru ca, chiar şi atunci când temperamentul nu îl predispune, să reuşească totuşi să-şi formeze un caracter care să se manifeste prin bunătate, grandoare şi generozitate. Bineînţeles că nu este un lucru uşor, căci altfel toată lumea şi-ar fi format deja un caracter divin, dar trebuie lucrat în acest sens.

Să revenim la exemplul cu arborele. Unde se află temperamentul său? În rădăcini. Rădăcinile sunt cele care determină întreaga structură, calităţile şi forţa arborelui. În ceea ce priveşte caracterul... este de la

sine înţeles că un copac nu poate avea caracter şi totuşi fructele şi florile sale au anumite calităţi, proprietăţi particulare (sunt astringente, laxative, calmante, excitante, hrănitoare etc.) despre care se poate spune că ele constituie caracterul său.

Ei bine, arborele nu şi-ar putea produce manifestările caracteristice, fructele şi florile, dacă nu ar avea rădăcini. În mod similar, nici omul n-ar putea avea un caracter dacă n-ar avea mai întâi temperament. Temperamentul constituie rezervorul din care el îşi extrage elementele necesare caracterului. Este ca şi într-o uzină sau ca într-un laborator: un anumit laborator produce un anumit produs; o anumită uzină este specializată în anumite produse de fabricaţie. Produsele sunt bine determinate. La animale nu se poate vorbi despre caracter.

La pisici, câini sau şoareci, caracterul este maniera lor proprie de a muşca, de a zgâria, de a lătra, de a mânca, de a alerga. Deci, foarte puţin. Animalele au doar temperament, căci aşa cum v-am spus, caracterul este o particularitate pe care omul şi-o formează în mod conştient; în timp ce animalele nu pot face nimic pentru a se transforma, ele sunt ceea ce le-a făcut natura. Deci, diferenţa dintre animale şi oameni este aceea că animalele sunt limitate prin temperamentul lor, ele sunt condamnate a nu ieşi din limitele impuse de natură, rămân fidele instinctelor lor. Când se sfâşie între ele, animalele sunt nevinovate, ele nu încalcă legile naturii, căci acţionează conform legilor naturii. În timp ce omul dispune de multe posibilităţi şi condiţii favorabile pentru a se transforma în bine sau în rău, sau chiar pentru a încălca legile naturii şi pentru a fi neascultător.

Am ajuns acum la o problemă practică şi anume: cum să ne transformăm. Evident, este un lucru dificil, căci materia fiinţei noastre fizice şi psihice este rezistentă şi nu se lasă chiar atât de uşor modelată. Cu toate acestea este posibil, şi vom vedea cum anume.

Întâlnim materia sub patru forme: solidă, lichidă, gazoasă şi plasmă, corespunzătoare celor patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Fiecare dintre aceste elemente se caracterizează printr-o subtilitate şi o mobilitate superioare precedentelor. Putem spune că regăsim aceste elemente chiar şi în om: corpul fizic corespunde pământului; corpul astral (inima) corespunde apei; mentalul (intelectul) corespunde aerului şi corpul cauzal (spiritul) corespunde focului. În ce raporturi se află aceste elemente? Pentru a le înţelege vom citi o pagină din marea carte a naturii vii.

Cineva se întorcea într-o zi dintr-o plimbare pe malul mării. L-am întrebat: „Ei, şi ce-ai văzut acolo? - Oh, nimic deosebit! - Cum, chiar n-ai văzut nimic? - Nu, nu era nimic special de văzut: marea era liniştită, soarele strălucea, atâta tot. - Da, dar era acolo ceva esenţial, ceva pe care dacă l-ai fi observat şi l-ai fi înţeles, ar fi putut să-ţi schimbe întreaga viaţă, întreaga fiinţă”.

Bineînţeles că s-a uitat la mine cu mirare. L-am întrebat: „Stâncile, le-ai văzut? - Da. - Şi ai observat ce forme prelucrate au? - Da. - Ei bine, cine a făcut asta? - Apa, bineînţeles, aruncându-se asupra lor. - Şi ce a determinat apa să facă aceasta? - Aerul. - Şi cine a pus în mişcare aerul? - Probabil că soarele. - Ah, slavă Domnului!” Dar, mă privea tot fără să înţeleagă şi atunci i-am explicat.

Soarele pune în mişcare aerul, aerul acţionează asupra apei, şi apa asupra pământului. Să traducem:

spiritul lucrează asupra intelectului, intelectul lucrează asupra inimii şi inima lucrează asupra corpului fizic. De aceea este necesar să învăţaţi să lucraţi cu spiritul vostru, căci el vă iluminează intelectul, acesta la rândul lui vă va lumina inima iar inima vă va purifica corpul fizic. Deci, puteţi să vă transformaţi dacă înţelegeţi interacţiunea celor patru elemente: caracterul se va transforma mai întâi şi poate că într-o bună zi, chiar şi temperamentul va putea fi puţin modificat. Există şi posibilitatea de a ne transforma total, dar cu condiţia de a începe cu începutul: cu spiritul. Introduceţi în spiritul vostru o fiinţă sublimă, un ideal înalt, şi concentraţi-vă zilnic asupra lui: el va introduce în voi vibraţii noi care se vor propaga încetul cu încetul până în adâncul fiinţei voastre. Bineînţeles că este o muncă de lungă durată ale cărei rezultate nu le veţi remarca imediat, dar aceasta nu trebuie să vă oprească din drum. Uitaţi-vă câtă vreme i-a trebuit mării ca să fasoneze stâncile! Aşa încât, aveţi încredere şi curaj, căci într-o zi veţi sfârşi şi voi prin a vă fasona „ stânca voastră „ adică corpul fizic.

Cap. 4 - Moştenirea regnului animal

Fiinţa umană este o sinteză a tot ceea ce există în univers. Aşa încât să nu vă mire când mă auziţi spunând că şi animalele se află în ea; ele se află în subconştientul omului, sub formă de instincte, impulsiuni, tendinţe. Viaţa noastră instinctuală şi pasională reprezintă o mulţime de animale pe care avem sarcina de a le domestici şi de a le pune la muncă, aşa cum omul a făcut deja cu calul, boul, câinele, capra, pisica, oaia, cămila, elefantul şi altele.

Pe vremea când Adam şi Eva trăiau în Paradis, ei convieţuiau în frăţie cu animalele şi acestea la rândul lor trăiau paşnic împreună. Adam le avea în grijă şi toate îl ascultau şi îl înţelegeau. Îmi veţi spune că n-aţi întâlnit niciodată o astfel de relatare în nici o lucrare a vreunui istoric; da, dar dacă aveţi la dispoziţie Akasha Vhronica, Analele umanităţii, puteţi afla că înainte de cădere, când fiinţa umană avea lumina, cunoaşterea, frumuseţea, puterea, toate forţele naturii erau în armonie cu ea şi o ascultau. Dar ulterior, când omul a hotărât să asculte şi să urmeze alte voci şi alte voinţe, simbolizate în Geneză prin şarpe, el şi-a pierdut lumina ca şi puterea asupra animalelor, în sânul cărora s-a produs atunci o adevărată scindare: unele au continuat să urmeze omul şi i-au rămas credincioase, altele i-au declarat război pentru că nu au putut să-i ierte greşeala.

Bineînţeles, majoritatea oamenilor este departe de a accepta o asemenea idee, ei nu văd nici o legătură între natura lor şi cea a animalelor. Dar eu vă pot spune că multe din stările noastre interioare au forma tigrilor, a mistreţilor, a crocodililor, a leoparzilor, a cobrelor, a scorpionilor, a caracatiţelor, în timp ce altele au forma păsărilor pline de duioşie, de bunătate. O întreagă faună mişună în interiorul nostru. Dacă vă închipuiţi că animale preistorice ca dinozaurii, ihtiozaurii, pterodactilii, diplodocus sau mamuţii au dispărut, vă înşelaţi, căci ele există încă în noi. Îmi veţi spune: „Dar nu există atâta loc în noi!” Da, bineînţeles, dar ele există sub o altă formă în corpurile noastre: astralul inferior şi mentalul inferior. Trebuie să înţelegeţi că importante nu sunt nici forma şi nici dimensiunea fizică a animalului, ci natura sa, chintesenţa manifestărilor sale.

Fără îndoială că aţi remarcat că indiferent de aspectul său fizic, fiecare animal se recunoaşte printr-o însuşire proprie. Despre iepure nu se vorbeşte atât despre modul în care se hrăneşte sau despre urechile sale lungi şi mari cât despre temperamentul său fricos. Despre lup nu se pomeneşte atât gâtul său gros sau capacitatea de a parcurge distanţe lungi cât despre instinctul său de a ucide: când îi este foame şi atacă o stână, deseori nu ucide o singură oaie, cât i-ar fi suficient pentru a-şi potoli foamea, ci mai multe. Leul are drept caracteristică mândria şi cutezanţa; tigrul, cruzimea; vulturul, privirea pătrunzătoare şi dragostea de înălţimi; ţapul, senzualitatea; porcul, murdăria; pisica, independenţa şi supleţea; boul, răbdarea; cămila, sobrietatea; cocoşul, combativitatea, ş.a.m.d... Dacă ar trebui să trecem în revistă toate animalele, nu am mai termina.

Deci, animalele se regăsesc în noi prin calităţile sau prin defectele lor. Pe de altă parte există persoane a căror figură ne aminteşte figura unui animal. Deseori, am verificat şi eu câtă dreptate avea fizionomistul elveţian Lavater observând asemănări între anumiţi indivizi şi unele animale: purceluşi, berbeci, maimuţe câini, cai, cămile, găini, peşti, etc.

Urmăriţi-vă şi veţi putea descoperi o sumedenie de animale în voi: veţi vedea că un anume sentiment este un leu, că un altul este scorpion... Gândurile corespund lumii înaripate, ele au o analogie cu păsările, în timp ce sentimentele îmbracă un domeniu foarte vast: reptile, patrupede, oameni şi deasemenea elementalii, larve, spirite dezîncarnate... Din toate populaţiile şi triburile care au existat, nici unul nu a dispărut. Totul trăieşte în om, dar vă este greu să înţelegeţi în ce fel şi în ce stare a materiei mai subzistă ele. Pentru moment eu

vă spun doar câteva cuvinte, dar voi să reţineţi că în om se regăseşte totul: munţii, lacurile, râurile, mineralele, metalele, şi bineînţeles, animalele.

Şi acum să vedem care este rolul omului? Omului îi revine sarcina de a îmblânzi, de a armoniza şi de a reîmpăca tot ce se află înăuntrul său. În acest fel, fiarele vor deveni animale domestice care vor munci pentru el. Este în interesul lui, şi asta se vede în viaţa de toate zilele: ţăranul care are multe animale domestice le pune la lucrul pământului, la cărat, şi trăieşte şi se îmbogăţeşte de pe urma produselor lor.

Oamenilor le revine un rol imens în creaţie, rol pe care l-au uitat îndepărtându-se de Izvor. Ei nu mai ştiu pentru ce sunt predestinaţi şi în loc să educe animalele dinăuntrul lor, ei se comportă ca şi ele: se sfâşie şi se mănâncă unii pe alţii. Ceea ce este cât de cât omenesc, sunt hainele, decoraţiile, casele, câteva cărţi, câteva opere de artă, da, acestea denotă puţină căldură, dar viaţa interioară nu este prea grozavă... în ea mişună tot soiul de fiare sălbatice; da, aceleaşi instincte, aceleaşi pofte, aceleaşi cruzimi. Să nu credeţi cumva că omul a scăpat de animale. Dar cum nu le vede, el nu crede că ele pot exista în gândurile şi în sentimentele sale. Şi cu toate acestea există! Gelozia, ura, dorinţa de răzbunare, toate acestea sunt animale. Sarcina noastră este acum de a le îmblânzi, de a le dresa până la a le aduce în stare de a ne servi. Furia, vanitatea, forţa sexuală, toate trebuie înhămate, domesticite, pentru a ne servi de ele. Cel ce ştie să domesticească fiarele care trăiesc în el poate să se bizuie pe munca lor şi prin ele va trăi în belşug.

Priviţi ce se întâmplă în unele regiuni sau în unele ţări încă sălbatice. Dacă copiii, ograda, turma nu sunt supravegheate, dacă nu se iau măsuri pentru a le

apăra, fiarele le pot ataca, ucide şi devora. Tot astfel, dacă omul nu se ştie apăra, fiarele vin din când în când şi îi sfâşie proprii copii. Aceştia sunt gândurile lui pozitive, sentimentele frumoase, elanurile, inspiraţiile pe care le-a produs. Dacă el nu şi le protejează, ele sunt devorate de altele, de forţe ostile care stau la pândă şi care vin să distrugă ograda, turma, copiii... şi apoi se întreabă de ce este sărac, nenorocit, slab. De câte ori nu am verificat aceasta! Când cineva îmi spune: „Am avut proiecte frumoase, dar nu le mai am. Mi-am pierdut inspiraţia, entuziasmul...” îmi vine să-i spun: „Asta ţi s-a întâmplat pentru că nu ai fost vigilent, pentru că ai adormit şi fiarele au venit şi ţi-au distrus totul”. De multe ori însă nu spun nimic, căci îmi dau seama că nu voi fi crezut. Şi totuşi, cum să explici faptul că toate aceste elanuri frumoase au dispărut?

Această problemă a animalelor din om este foarte importantă. Pentru a le domina trebuie să fii puternic, iar forţa nu se obţine decât prin puritate şi prin dragoste. În India, de exemplu, unii asceţi sau yoghini care s-au retras în păduri nu-şi fac griji din pricina fiarelor care se plimbă în jurul lor fără a le face vreun rău. Animalele sunt foarte sensibile, ele simt aura, lumina care emană din aceste fiinţe. Oamenii sunt cei care şi-au pierdut sensibilitatea, dar ele, animalele, simt. Deci, pentru a se face ascultat de animalele din interiorul său, omul trebuie să sporească în el lumina, puritatea şi dragostea, cu alte cuvinte să se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu. În acele momente animalele simt că el redevine un adevărat stăpân al lor şi sunt obligate să-l asculte. Altfel veţi putea face tot ce veţi crede, dar ele tot nu vor asculta.

Nu sunt singurul care a făcut această descoperire: înaintea mea, mii de persoane au descoperit cum

animalele i se supun celui ce merge pe drumul de lumină. Dar, eu vorbesc mai curând despre animalele din interior, cazul celorlalte nu este atât de important: nu mergeţi prea des prin pădure cu riscul de a întâlni fiare. Când am fost în călătorie în India mi s-a întâmplat să vizitez şi regiuni unde trăiau tigri. Am fost prevenit, dar ceea ce este extraordinar este că n-am văzut nici măcar unul singur. Cum de s-a întâmplat aşa...? Ei bine, sau se temeau de mine, simţind că sunt mai crud decât ei şi dispăreau din calea mea, sau n-am avut acest noroc, nu meritam să-i întâlnesc. Aşadar nu ştiu dacă sunt sau nu în stare să îmblânzesc fiare din pădure...

Şi în timpul persecuţiilor împotriva creştinilor au existat cazuri în care fiarele, în arene, cruţau unele victime. Şi, din contră, altele erau imediat sfâşiate. Dar acolo, nu era totdeauna cazul unor persoane insuficient de pure sau lipsite de credinţă, ci acele persoane erau predestinate acelui fel de a muri. Căci, felul în care omul moare nu este niciodată voia întâmplării, fie ea muşcătură de şarpe, prăbuşirea unei case, apă opărită, otravă, înec, glonte sau cuţit, totul este hotărât de dinainte dintr-un motiv bine determinat. Fiecare fiinţă are legături proprii cu unul din cele patru elemente, şi de la caz la caz, cel care trebuie să acţioneze este pământul, apa, aerul sau focul.

Domesticirea propriilor animale este o muncă care merită întreprinsă şi reuşita ei atrage multe avantaje. Cine reuşeşte să îmblânzească animalele din interiorul său poate apoi să acţioneze şi asupra celor din exterior. Nu se poate acţiona asupra altora până nu s-a reuşit mai întâi asupra celor din interior. Eu am văzut mulţi îmblânzitori în multe ţări. Bineînţeles că simplul

fapt că ei îmblânzesc fiarele nu înseamnă neapărat că au reuşit să-şi stăpânească fiarele din interiorul lor: ei au reuşit un dresaj prin teama pe care au inspirat-o animalelor şi ele îi ascultă, căci nu au încotro, dar atât; când îşi slăbesc vigilenţa, animalele se aruncă imediat asupra lor.

Pe vremea când eram elev de liceu la Varna, în Bulgaria, un îmblânzitor de şerpi a venit într-o zi să facă o demonstraţie în faţa noastră. Era îmbrăcat în galben şi purta saci cu şerpi de toate felurile, chiar şi veninoşi. Scotea câţiva, îi punea pe podium şi începea să-i fixeze cu asiduitate. Privirea sa era extraordinară şi şerpii dădeau înapoi. Noi eram foarte impresionaţi. Dar la puţin timp după aceea, am aflat că a murit, muşcat de unul din şerpii săi. Cu siguranţă că nu fusese suficient de vigilent. Dacă s-ar fi supravegheat, dacă ar fi reuşit să se stăpânească şi dacă mai ales, ar fi ştiut să radieze acea dragoste în faţa căreia chiar şi animalele cele mai crude se înclină, cu siguranţă că nu ar fi fost muşcat.

În fine, să trecem peste toate acestea. Reţineţi însă ideea că toate regnurile naturii există în noi. Sistemul nostru osos corespunde regnului mineral; sistemul circulator regnului animal, sistemul nervos regnului uman. Urmează apoi sistemul auric, mult mai subtil decât reţeaua sistemului nervos şi care este limita între lumea umană şi cea angelică.

Toate învăţăturile iniţiatice sunt de acord asupra acestui punct: omul este un rezumat al creaţiei, de aceea el este numit „microcosmos” sau lumea cea mică prin reflectarea şi sinteza „macrocosmosului”, a lumii celei mari, universul. Această cunoaştere explică munca Iniţiaţilor; din moment ce toate zonele din univers se află în ei, ei ştiu că declanşând în ei anumite

mişcări, vor reuşi să atingă Cerul. Dar dacă Cerul este conţinut în om, din păcate, tot în om există şi Infernul. Da, din păcate toţi diavolii se află şi ei acolo. Din fericire sunt puţin amorţiţi, paralizaţi, cloroformizaţi şi unii dintre ei nu mai mişcă; dar dacă sunt reanimaţi, aşa cum poţi reanima un şarpe, eşti imediat muşcat. Pentru a readuce un şarpe la a fi inofensiv el trebuie răcit. El devine periculos la căldură. Există mai multe feluri de căldură şi în special una dintre ele este foarte propice trezirii şarpelui, adică a forţei sexuale. De câte ori nu suntem muşcaţi pentru că încălzim prea mult acest şarpe. De aceea Iniţiaţii se străduiesc să-l răcească puţin, pentru a-l face inofensiv. Iată la ce serveşte frigul. Trebuie să fim puţin mai reci în acest domeniu, dar în schimb, să păstrăm o altă căldură, cea a inimii. Limbajul naturii este extraordinar! Şi cum ar putea fi încălzit acest şarpe? Nu este nevoie să vă învăţ eu căci oamenii o ştiu prea bine: cu alcool, cu afrodisiace, cu anumite atitudini, cuvinte, priviri, parfumuri, muzici. În acel moment, şarpele se trezeşte, şi primul lucru pe care îl face, este să-l muşte pe nesocotitul care l-a trezit.

Şarpele, dragonul se află în noi... şi porumbelul, de asemenea, care are o semnificaţie opusă celei a şarpelui. Porumbelul şi şarpele nu se iubesc. Şarpele urăşte porumbelul şi porumbelul se teme de şarpe. V-am explicat deja identitatea, din punct de vedere astrologic dintre vultur (porumbel) şi scorpion (şarpe). Vă reamintiţi că cele patru Animale sfinte: leul, taurul, vulturul şi omul corespund la patru semne zodiacale: Leul, Taurul, Scorpionul şi Vărsătorul. De ce corespunde vulturul semnului Scorpionului? Pentru că în trecut vulturul era cel care ocupa acest loc, dar după căderea omului, vulturul a fost înlocuit de scorpion

care reprezintă vulturul căzut. Scorpionul trebuie să redevină vultur şi porumbel în acelaşi timp. Întregul proces de sublimare al forţei sexuale este conţinut în acest simbol.

Cap. 5 - Teama

În anumite circumstanţe instinctul este un bun povăţuitor, în altele însă nu. În vremurile când omul se afla încă într-un stadiu foarte primitiv, foarte aproape de condiţia de animal, instinctul era cel mai bun sfetnic al său; dar de când, graţie dezvoltării creierului său, a atins un nivel superior, el a început să capete şi alţi ghizi: raţiunea şi inteligenţa, care sunt acum sfătuitorii pe care trebuie să îi asculte. Ceea ce în trecut era acceptabil sau chiar bun, în prezent nu mai este admisibil. Să luăm de exemplu teama. Pentru animale, frica este un ghid foarte bun: ea le salvează, prin ea ele învaţă. Dar omului nu-i mai este permis să se teamă. De aceea rolul Iniţierii a fost dintotdeauna acela de a învăţa omul să învingă frica. Încercările îngrozitoare la care erau supuşi discipolii în Sanctuarele antice nu aveau adesea alt scop decât acela de a-i obliga să-şi învingă această frică moştenită de la regnul animal.

Nu s-a găsit un alt remediu mai bun împotriva fricii decât dragostea: dacă iubiţi nu vă mai este frică. Ştiinţa este şi ea eficientă dar nu în aşa măsură cu dragostea, pentru că dragostea, ca şi frica, aparţine tot de domeniul instinctelor şi este mai uşor să stăpâneşti un instinct cu un alt instinct decât prin ştiinţă sau raţiune. Câteodată se poate întâmpla ca raţiunea să atenueze frica dar rezultatul nu este de lungă durată şi nici prea sigur. În timp ce, dacă atingeţi inima cuiva, el

se va arunca în foc pentru voi. Dacă o femeie va vedea un necunoscut în pericol, poate că va ezita să înfrunte riscurile pe care le poate întâmpina salvându-l, dar dacă în pericol este propriul ei copil, ea se va repezi să-l salveze fără a mai sta pe gânduri. La fel, o fată temătoare nu va traversa niciodată noaptea un cimitir, dar dacă trebuie să o facă pentru a-şi întâlni iubitul, o va face fără nici un fel de ezitare. Dragostea este aceea care îi dă curaj.

În alte cazuri, cunoaşterea poate fi într-adevăr o armă contra fricii. V-aţi rătăcit într-o pădure şi nu cunoaşteţi drumul; e normal să vă fie frică; dar dacă ştiţi cum să vă orientaţi, dacă aveţi o lampă, mergeţi fără să vă temeţi. Întotdeauna ne este teamă de ceea ce nu cunoaştem, de ceea ce nu ştim cum să folosim: ca şi animalele cărora le este teamă de foc, sau primitivii care tremurau în faţa forţelor naturii, neştiind ce sunt ele. Acum că oamenii au ajuns să îmblânzească aceste forţe, ei lucrează în centrale electrice sau nucleare acţionând liniştiţi un buton sau altul, deschizând un robinet, fără a se teme, căci ştiu ce şi cum să manipuleze. Dar cineva care nu este în temă, bineînţeles că se va teme să facă orice manevră.

Omul cultivat, omul civilizat nu se mai teme deci de forţele naturii... dar în schimb se teme de nevastă, de vecini, de şefi, de boală, de sărăcie, de moarte şi mai ales de ceea ce spun ceilalţi despre el. Poate că el nu se teme nici de Dumnezeu şi nici de Diavol, dar tremură de frica opiniei publice, şi este în stare să sacrifice totul pentru ea. Există multe faţete ale fricii pe care omul civilizat nu a fost încă în stare să le învingă, căci frica este un instinct înrădăcinat adânc în sufletul omenesc; el trebuie să ducă o luptă

îndelungată pentru a o învinge. Frica îmbracă forme diferite; o gonim într-o parte, ea apare în alta...

Nastratin Hodja, care nu era prost deloc, remarcase că, deşi nu voiau să o recunoască, tuturor le era frică de câte ceva şi într-o bună zi, pe când rămăsese fără nici o leţcaie, se hotărî să se îmbogăţească făcându-i pe oameni să recunoască că se tem. Se duse deci la Sultan şi îi spuse: „Fie ca binecuvântările lui Allah să coboare asupra ta! Am venit să-ţi cer o favoare: dă-mi voie să cer câte un bănuţ fiecărui supus din regatul tău care poartă în el o frică. - A, ăsta este un lucru mărunt şi ţi-l acord”. Trecu o vreme şi Nastratin Hodja reveni cu trei cămile încărcate cu monezile pe care le adunase, căci într-un fel sau altul, toţi pe care îi întâlnise, dovediseră prin vorbele sau comportamentul lor că se temeau de câte ceva sau de câte cineva. El se înfăţişă înaintea sultanului spunând: „Toţi supuşii tăi au fost nevoiţi să-mi dea câte un bănuţ, n-a existat nici unul care să nu fi fost obligat să-şi mărturisească cel puţin o frică... aşa că acum am venit la şi la tine ca să-mi dai un bănuţ. - Oh, de la mine va trebui să pleci cu buzele umflate căci eu nu mă tem de nimic.” Dar, cum era foarte generos, îl invită pe Nastratin Hodja să rămână la masă şi să mănânce şi să bea împreună cu el şi cu câţiva curteni. Deodată, cam pe la mijlocul ospăţului, Nastratin Hodja, care era aşezat lângă Sultan, îi spuse cu voce tare: „Maiestate, în drumurile mele am întâlnit o femeie fermecătoare. Pentru a-ţi mulţumi că mi-ai permis să mă îmbogăţesc, aş vrea să ţi-o ofer căci este într-adevăr demnă de haremul tău. Dacă vrei, plec chiar acum să o caut şi să ţi-o aduc. - Ssst! Nu vorbi aşa tare! spuse Sultanul, o să audă favorita mea. - Aha,

vezi deci chiar şi tu te temi! Atunci, haide, dă-mi şi tu un bănuţ!”

Mă veţi întreba: „Dar este într-adevăr chiar atât de important să nu te temi? Putem trăi totuşi chiar şi cu frica!” Da, este drept, dar ia să vedem: întâlniţi pe drum un câine... Dacă o luaţi la fugă pentru că vă temeţi de el, câinele, care simte teama, va începe să latre şi să vă urmărească, iar alţi câini văzându-l, se vor alătura şi ei urmărindu-vă şi lătrându-vă... şi iată cum, pentru că v-aţi temut aveţi acum o întreagă haită pe urmele voastre. Dacă în loc să vă fi temut şi să fi fugit v-aţi fi întors către câine ordonându-i să tacă, el v-ar fi lăsat în pace.

De altfel, în general, când vă pomeniţi în faţa unui pericol, înainte de a acţiona, trebuie să rămâneţi câtva timp nemişcaţi. Nu vorbiţi, nu mişcaţi, strângeţi puternic pumnul drept respirând profund, conectându-vă la Dumnezeu şi astfel veţi putea să vă dominaţi celulele. Apoi veţi face ceea ce este necesar pentru a vă salva, dar mai întâi nu mişcaţi. Dacă faceţi o singură mişcare, este ca şi cum aţi arunca în aer un baraj: apa dezlănţuită se va revărsa şi nu veţi mai fi capabili să restabiliţi situaţia. Aşa s-a întâmplat atunci când au fost văzuţi oameni sărind pe fereastră sau aruncându-se în foc.

În faţa pericolului, trebuie să rămâneţi imobili şi să vă conectaţi la Providenţă; atunci veţi simţi pacea instalându-se în voi, prima condiţie pentru ca să se trezească forţele benefice; le veţi simţi, le veţi vedea puterea, căci ele sunt mereu prezente în voi, dar trebuie să le creaţi condiţiile de a se manifesta.

Această lege este valabilă atât pentru lumea interioară cât şi pentru cea exterioară. Când vă simţiţi

ameninţaţi în interiorul vostru „nu o luaţi la fugă”, altfel şi acolo inamicul vă va urmări şi cu cât veţi alerga mai mult, cu atât veţi fi mai mult hărţuiţi şi muşcaţi. Faceţi ca şi în cazul câinelui: întoarceţi capul, priviţi-i puţin în ochi pe toţi acei monştri care vă înspăimântă şi ei o vor lua la fugă. Iată ceea ce voi nu ştiţi să faceţi şi în loc să ţineţi piept pericolului, alergaţi la farmacie sau la psihiatrie. Ei bine, este calea cea mai sigură pentru a deveni victimă, căci ceea ce mai trebuie să ştiţi este că atunci când vă temeţi de ceva, creaţi condiţiile pentru ca acel ceva să se producă. Deci, dacă vreţi, într-adevăr ca un rău să nu se producă, începeţi prin a nu vă teme de el. De cum vă vor simţi puternic, veţi fi lăsat în pace.

Să luăm exemplul unui bărbat care se teme să întâlnească femei dezbrăcate de teama de a fi tentat şi de a-şi pierde controlul... (ştiu că acum, această temere este din ce în ce mai rar întâlnită, căci acum tentaţiile sunt mai curând cele căutate, dar să luăm totuşi acest exemplu) ei bine, teama va fi aceea care va crea condiţiile pentru căderea lui. Şi de fapt, ce este rău în a vedea o femeie dezbrăcată? Nu este nici un rău, rău este a fi slab şi a ceda. Pur şi simplu nu trebuie să fim slabi. Nu trebuie să eşuăm şi apoi să ne justificăm spunând: „A fost mai tare decât mine”. Cel ce spune că ceva a fost mai tare decât el, şi-a semnat singur sentinţa. Nimic nu trebuie să fie mai puternic decât voi.

Câţi oameni nu se refugiază în dosul acestei fraze:” A fost mai tare decât mine!” şi tuturor li se pare normal, bineînţeles, pentru că toţi sunt slabi şi se înţeleg unii pe alţii. Dar un Iniţiat va spune:” Iată un om lipsit de voinţă şi de cunoaştere, care va întâlni mereu ceva mai tare decât el: fie furie, senzualitate,

gelozie, dorinţă de răzbunare, va exista întotdeauna ceva care îl va pune la pământ.” Şi atunci, când va veni, în fine, acel moment în care el va fi stăpân pe situaţie? Dacă nu începem încă din această încarnare să facem eforturi pentru a învinge unele din slăbiciunile noastre, în următoarea, ne vom afla în acelaşi stadiu.

Oamenii sunt la discreţia temerilor lor fără să ştie că ele sunt rezultatul unei lipse de cunoaştere, a unei lipse de lumină. Dovada: când pătrundem într-un loc întunecos, nu ne simţim în largul nostru până în momentul în care reuşim să facem lumină. Vedeţi, deci, ce concluzii formidabile putem trage de aici pentru viaţa spirituală! Întunericul este ignoranţa şi ne este frică pentru că simţim ce pericole prezintă ea.

Dacă aprofundăm această problemă, vom constata că însăşi morala care le-a fost dată oamenilor are la bază frica: frica de a-i vedea cedând slăbiciunilor lor. Pentru cei puternici, care au capacitatea de a se stăpâni, totul este bun şi lor totul le este permis. Dar cu cei slabi trebuie luate întotdeauna măsuri de prevedere: trebuie să li se interzică chiar şi Cerul, căci Cerul îi va înnebuni. Gândiţi-vă: când sunteţi slabi, totul devine periculos: dragostea, frumuseţea, puritatea, lumina, bucuria... Şi chiar şi a trăi este periculos. Şi atunci ce mai rămâne? Nimic. Câte reguli nu au fost inventate din cauza slăbiciunilor omeneşti! Dar în ziua în care omul va deveni mai puternic, ceea ce îi este acum interzis, îi va fi atunci recomandat. Când anumite reguli morale nu-şi vor mai avea raţiunea de a fi, ele vor fi suprimate. Când omul nu va mai fura sau nu va mai fi adulter, care va mai fi raţiunea acestui fel de porunci?... Şi eu vă voi spune chiar că instituţia căsătoriei a fost inventată doar

atunci când dragostea a început să dispară. Pentru că oamenii nu au mai ştiut ce înseamnează adevărata dragoste, a fost necesar ca ei să fie legaţi printr-un contract. Altfel, adevărata căsătorie este însăşi dragostea. Natura nu recunoaşte decât această căsătorie. În faţa societăţii, dacă nu aţi fost la primărie sau la biserică, nu sunteţi căsătoriţi, dar natura nu recunoaşte această căsătorie, ea nu recunoaşte decât dragostea. Şi aceasta este atât de adevărat! Căsătoria a fost instituită, dar reuşeşte ea oare să împiedice oamenii de a se despărţi? Nu, singura care îi poate ţine împreună este dragostea.

V-am spus că dragostea constituie cea mai bună armă împotriva fricii şi v-am dat şi exemple. Dar, în realitate, singură Dragostea îndreptată către Creator, dăruită Celui care conduce totul, care distribuie totul, care deţine toate bogăţiile, care este Cel mai frumos, Cel mai puternic, poate să vă dea într-adevăr sentimentul că sunteţi la adăpost. Şi când vă simţiţi la adăpost, într-adevăr nu vă mai este frică: iată o importantă lege psihologică. Dar psihologii preferă să se ocupe de toate dezechilibrele şi aberaţiile mai curând decât de sentimentele care permit omului să iasă învingător în toate situaţiile vieţii. Priviţi-i pe cei care au acceptat martiriul pentru credinţă, pentru o idee: de unde venea forţa lor?... Atunci voi de ce să rămâneţi toată viaţa în situaţia de a tremura în faţa unor lucruri minore?

Priviţi un om cu bani: priviţi-l cum merge, cum dă ordine, cum încearcă să se impună... Dar ia să-i luaţi banii şi vedeţi ce se întâmplă cu el: este prăbuşit, se sinucide pentru că nu se mai simte apărat de nimic. Deci puterea lui sta în bani, el însuşi nu era nici tare, nici puternic.

Se spune în Evanghelii că cei ce se tem nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu - aceasta dovedeşte cât este de important pentru un discipol să-şi învingă teama. El poate avea alte virtuţi, dar dacă este temător, toate celelalte virtuţi nu-i sunt suficiente pentru a-i permite să intre în Împărăţia Domnului. Aceasta vă miră? Nu, nu trebuie să vă mire. De câte ori nu s-a observat că frica se opune manifestării celorlalte calităţi! Luaţi, de exemplu, frica de singurătate, de sărăcie, de dezonoare, de boală, de moarte care îi face pe unii oameni laşi, necinstiţi, cruzi, egoişti! Câte crime nu se comit de către oameni care se tem să nu piardă un lucru la care ţin foarte mult şi de care se agaţă! În Antichitate, cel ce voia să fie considerat Iniţiat trebuia să înfrunte încercări în care să dovedească că-şi învinsese frica. Şi noi, la rândul nostru, trebuie să învingem frica, ştiind că în dosul încercărilor la care suntem supuşi, a pericolelor care ne ameninţă, stă ascuns Dumnezeu. Da, Dumnezeu este Cel ce stă ascuns în spatele încercărilor noastre, pentru a ne instrui. De aceea, pentru a ne elibera de frică, trebuie să învăţăm să ne uităm complet pe noi înşine pentru a ne refugia în conştiinţa legăturii noastre cu Dumnezeu.

Dacă este scris că trebuie să dispăreţi, unde vreţi să vă mai ascundeţi? S-a încercat scoaterea unor oameni în afara oricărui pericol, ducându-i foarte departe, în locuri unde domnea liniştea, dar în momentul în care au ajuns la refugiu, moartea i-a surprins într-un alt fel. În loc să ne temem, trebuie să ne spunem că suntem în mâinile Domnului şi că tot ceea ce se va întâmpla este hotărât de El. Dacă El consideră că noi suntem de folos aici, ne va salva, dacă nu, va decide să plecăm. Este inutil să pretindem că noi ne putem păstra viaţa, ea nu ne aparţine, ea

aparţine Domnului. Frica este consecinţa acestei necunoaşteri. De aceea, pentru a învinge frica, trebuie să ne consacrăm viaţa Domnului, pentru ca El să dispună de ea după cum va crede de cuviinţă. Singura temere pe care avem voie să o avem şi este chiar necesară este aceea de a nu încălca legile divine. Cel ce nu se teme de aceasta este pierdut, şi toate pericolele îl pândesc. Teama de a nu încălca legile divine este un sentiment salvator, care trebuie să fie mereu prezent în sufletele noastre.

Deci, de acum înainte, ori de câte ori vă veţi afla în faţa unor greutăţi, în loc să vă temeţi şi să o luaţi la fugă, încercaţi să le ţineţi piept, altfel duşmanii nu vă vor lăsa. Pentru a învinge duşmanii din planurile astral şi mental, trebuie să fiţi curajoşi, adică să aveţi dragostea şi lumina, căci lumina (cunoaşterea) şi căldura (dragostea) produc forţa care vă va permite să îi învingeţi.

Cap. 6 - Clişeele

Dacă veţi întreba un biolog despre ereditate, el vă va spune că toate trăsăturile caracterului pe care un copil le prezintă la naştere sunt conţinute în cromozomi şi că modificând cromozomii se poate acţiona asupra caracterului. Este adevărat că cromozomii conţin elementele necesare formării caracterului unui copil, dar ei nu constituie decât aspectul biochimic al problemei.

Ştiinţa ezoterică afirmă că tot ceea ce există pe pământ îşi are dublul. Tot astfel şi corpul nostru fizic are un dublu: corpul eteric, care are exact aceeaşi formă, aceleaşi funcţiuni ca şi el, fiind constituit însă dintr-o materie diferită, mult mai subtilă. Corpul eteric

este sediul memoriei, el este cel care are proprietatea de a înregistra şi de a păstra memoria evenimentelor exterioare, dar şi a propriilor noastre acţiuni, dorinţe şi gânduri.

Putem compara aceste înregistrări cu nişte clişee fotografice care ne permit să copiem aceleaşi imagini în mii de exemplare. Odată înregistrat fiecare gând, sentiment sau acţiune, se va repeta în mod obligatoriu: aşa se naşte un obicei. Pentru a schimba un obicei, trebuie să schimbăm clişeul.

Dar veţi înţelege mai bine dacă vă voi da un exemplu. Ce este o sămânţă? Un clişeu. Traseele liniilor de forţă nu sunt vizibile, dar ia să o puneţi în pământ şi să o udaţi: soarele o va încălzi şi în curând veţi vedea apărând un colţ, o tulpină, frunze... Totul exista dinainte desenat în interiorul sămânţei de către o mână foarte inteligentă. Cum altfel s-ar putea explica toate aceste proporţii, aceste dimensiuni, toată această frumuseţe a unei plante, dacă nu ar exista, ascuns în fiecare sămânţă, câte un clişeu ale cărui linii de forţă să canalizeze energiile? Tot aşa, dacă unii oameni sunt mereu împinşi spre a comite o anume crimă, aceasta se întâmplă pentru că există în ei, depuse, anumite clişee, care, ca şi liniile de forţă, îi împing în acea direcţie.

La început, nu se ştie când anume, poate în această viaţă, sau poate în alta, ei au avut un gând, un sentiment, au făcut un gest care s-a imprimat pe materia eterică a creierului; şi acest clişeu odată gravat, ei repetă mereu acel gest sau sentiment pentru că natura este fidelă. De aceea vă spuneam mai înainte că cromozomii nu sunt suficienţi pentru a explica temperamentul unui copil, acesta vine mult mai de departe. Dar biologii, care n-au studiat

niciodată aceste probleme din punct de vedere iniţiatic, nu ştiu că în corpul eteric al omului se găsesc clişee anterioare vieţii prezente, şi că tocmai ele au o importanţă superioară celei a cromozomilor.

Să analizăm câteva cazuri foarte simple din viaţa cotidiană. Cineva studiază pianul. Dacă neglijează legile înregistrării, el începe să studieze o piesă nouă cântând-o repede şi cu mai multă sau mai puţină atenţie. Bineînţeles că în această rapiditate şi neatenţie face cel puţin o greşeală, dacă nu mai multe. Iar această greşeală, odată înregistrată în subconştientul său, s-a fixat: şi după 20 sau 30 de ani, chiar atunci când va şti bucata pe dinafară, dacă nu se va supraveghea, va repeta greşeala în acelaşi loc, căci clişeul există! De aceea eu îi sfătuiesc pe muzicieni să înceapă să studieze o piesă nouă fără grabă, notă cu notă, luându-şi atâta timp cât este necesar pentru a avea un clişeu impecabil. Apoi vor putea să cânte din ce în ce mai repede, şi vor cânta fără greşeală, căci în subconştient a fost imprimat clişeul corect.

Ceea ce vă spun acum este valabil în toate domeniile. Dacă nu aplicaţi această metodă, veţi fi obligaţi să reîncepeţi de patru, de cinci, de zece ori şi asta încă nu este tot, va trebui să fiţi atenţi tot timpul şi asta înseamnează multe eforturi inutile. În timp ce, cu înţelepciune şi inteligenţă puteţi economisi şi eforturile, şi timpul. Nu trebuie să ne grăbim, trebuie să lucrăm atenţi la primul clişeu pentru ca el să fie perfect. Observaţi un gravor: dacă este grăbit sau nervos, el trasează pe metal o linie uşor strâmbă şi apoi, s-a terminat, n-o mai poate şterge, este gravată. Dar oamenii nu prea sunt buni psihologi: ei se reped asupra lucrurilor sau a fiinţelor fără atenţie, fără delicateţe sau precizie comiţând astfel erori pe care le

repetă apoi toată viaţa. Fac ulterior eforturi pentru a le remedia, dar în van; aceleaşi prostii, aceleaşi slăbiciuni, aceleaşi vicii se repetă la infinit. Căci această lege este valabilă în toate domeniile. Un om se apucă de fumat, de îmbrăţişat fete, de băgat mâna în buzunarele altora, şi s-a terminat, clişeul. Este imprimat în memoria celulelor, el se va repeta mereu. Este la fel ca în imprimerie. Dacă nu schimbaţi clişeul, veţi imprima mereu acelaşi text.

Cunoaşterea ne fereşte de supărări, de decepţii şi de amărăciuni. Dar oamenii care nu au instructori, îşi permit câte puţin din orişice şi totul se înregistrează. Natura este fidelă şi corectă, ea înregistrează totul. Obişnuiţi să spuneţi:” Fac asta doar o dată, pentru prima şi ultima dată!” dar fapta s-a înregistrat şi veţi începe de două ori, de trei ori de zeci de ori... De aceea nu este de loc recomandabil să vă lansaţi în aventuri riscante cu titlu de experienţe, aşa cum este astăzi obiceiul, mai ales la tineri, care vor să guste totul, să cunoască totul, să experimenteze totul. Şi atunci se aruncă în plăceri, pasiuni, nebunii: drogul, violenţa, sexualitatea fără frâu... Da, dar iată că, odată gravat clişeul, când tinerii vor să se redreseze şi să urmeze o altă cale, ei nu o mai pot face şi de aici vine tragedia.

Şi totuşi, există un mijloc de a scăpa de sub influenţa clişeelor vechi. Metoda este simplă: trebuie pregătite clişee noi, având o altă atitudine, obişnuiţi-vă să aveţi gânduri şi sentimente diferite, să faceţi alte gesturi. Începeţi, astfel, o nouă înregistrare.

Să luăm ca exemplu un tren: orişice aţi întreprinde, el va merge numai pe direcţia şinelor pe care a fost plasat şi dacă vreţi să meargă în altă direcţie, va trebui să montaţi alte şine. Ei bine, clişeele sunt nişte şine, şi discipolul trebuie să traseze în el însuşi alte şine, adică

să-şi propună un alt ideal, alte tendinţe, alte interese. Dacă nu ştie cum să procedeze, degeaba va spune: „Am să mă schimb, am să mă îmbunătăţesc. Data viitoare va merge mai bine”... dar cum el nu a făcut nimic pentru a se îmbunătăţi, şi data viitoare va fi la fel ca cea precedentă, iar trenul va trece prin acelaşi loc. Nu este nevoie să spuneţi nimic, dar să schimbaţi direcţia şinelor, adică să introduceţi un clişeu nou: trenul va urmări această nouă direcţie. Dar trebuie să fiţi conştienţi de faptul că introducerea unui nou clişeu nu înseamnează ştergerea celui vechi: nu, el nu se şterge, el rămâne în arhive, în subconştient, numai că este ascuns sub alte straturi. Dar pentru ca el să rămână îngropat acolo, trebuie să fiţi de o deosebită vigilenţă, altfel cum aţi scăzut vigilenţa, vechiul clişeu se va manifesta.

Trebuie să ştiţi că nimic nu se şterge, nimic nu dispare, pentru că inteligenţa cosmică, care ţine foarte mult să aibe arhive, a avut grijă să păstreze întreaga istorie a lumii, tot trecutul de mii de ani. De ce credeţi că oamenii sunt singurii care păstrează arhive? Natura le păstrează şi ea, altfel ar fi împiedicată în activitatea ei. Şi chiar şi voi, pe parcursul evoluţiei voastre, s-ar putea întâmpla să aveţi nevoie să vă cunoaşteţi vieţile trecute. Cum le-aţi putea cunoaşte dacă totul s-ar şterge şi dacă nicăieri aceste vieţi trecute nu ar fi menţionate? În realitate nimic nu s-a şters şi dacă ajungeţi să accedeţi la aceste arhive, puteţi să vă citiţi întreaga istorie, diferitele ţări în care aţi vieţuit, ce aţi fost, lucrurile importante pe care le-aţi înfăptuit sau crimele pe care le-aţi comis. Şi veţi înţelege atunci Legile Kharmei, motivul pentru care acum vă aflaţi într-o situaţie sau alta.

Dacă Marii Iniţiaţi ne-au adus o întreagă ştiinţă referitoare la Justiţia Divină, este pentru că ei au avut posibilitatea de a face acest studiu. Şi voi puteţi face aceleaşi studii şi veţi ajunge la aceleaşi concluzii. Drumul există, este suficient să îl parcurgeţi.

Unele persoane sunt obsedate de gânduri sau de sentimente asemenea unor roiuri de viespi de care nu pot scăpa. Cum se explică aceasta? Este mult de explicat. Spaţiul este străbătut de tot felul de forţe, de curenţi, de entităţi care au fost create de fiinţele care îl populează. Unele dintre creaţiile noastre sunt foarte frumoase, dar altele sunt monstruoase şi când găsesc o poartă deschisă, ele intră. Dacă nu sunteţi prudenţi, atenţi şi legaţi de lumea sublimă şi vă lăsaţi mintea, sufletul, inima deschise tuturor hoinarilor din spaţiu, veţi putea fi deseori incomodaţi. Şi invers, dacă ştiţi cum să vă pregătiţi interior puteţi să atrageţi doar forţe benefice care vor veni să vă viziteze sau să vă însoţească pentru a vă inspira şi a vă bucura tot timpul.

Veţi spune: „Dar gândurile şi sentimentele constituie clişee!”. Nu, sunt forţe pe care clişeele le atrag. Şi atunci ce sunt clişeele? Atitudinile, obiceiurile pe care ni le-am format sunt cele care determină felul influenţelor pe care noi le atragem. Dacă clişeele sunt foarte frumoase, imaginile care vor veni să se imprime în voi vor fi foarte frumoase, dar dacă aceste clişee sunt deformate, bineînţeles că nu va ieşi ceva prea grozav.

Aşezaţi un talisman benefic undeva, şi el va atrage influenţele corespunzătoare forţelor cu care este impregnat, în timp ce un talisman malefic, aşezat de exemplu pe pragul unei case, va atrage asupra locuitorilor casei tot felul de nenorociri. Şi iată cum, din

nefericire, oamenii poartă în ei înşişi „talismane” malefice pe care le-au pregătit de multă vreme datorită ignoranţei lor şi viciilor lor şi cu care nu fac altceva decât să atragă răul.

Pentru a modifica destinul, trebuie schimbate clişeele, adică făcute eforturi pentru a crea noi obişnuinţe, noi atitudini, până ce vechiul clişeu va fi acoperit de unul nou. De exemplu, un om se hotărăşte că nu-şi va mai calomnia vecinul sau că nu se va mai înfuria. Dar iată că, întrucât nu a schimbat clişeul, la prima încercare ratează. Este decepţionat, suferă, regretă, îşi promite că cu proxima ocazie se va comporta altfel... Dar şi data viitoare povestea se repetă identic. Pentru ca să nu se mai întâmple la fel, el trebuie să facă efortul de a modifica ceva în ceea ce face şi în modul în care o face şi atunci când reuşeşte o dată, are toate şansele de a reuşi şi dăţile următoare, căci noul clişeu se gravează din ce în ce mai adânc. Aceasta este valabil pentru toate celelalte tendinţe negative de care vreţi să scăpaţi: necinstea, senzualitatea, mâncarea fără măsură, lenea şi altele. Din ziua în care aţi reuşit să implantaţi în voi clişeul ideal, din ziua aceea puteţi dormi liniştiţi, căci el va fi cel care se va ocupa de a atrage tot felul de lucruri minunate care vor începe să vină la voi de la marginile universului; de cum văd noile clişee pe care le-aţi introdus în voi, ele pornesc la drum... dar aveţi răbdare, căci este nevoie de timp pentru a parcurge milioanele de kilometri pentru a ajunge până la voi!

Destinul omului este înscris în clişeele cu care el vine pe pământ. Când privim copii mici, ei ne încântă căci au un aer atât de nevinovat! Dar dacă am cunoaşte clişeele cu care aceşti copii au venit pe lume şi la ce acte îi vor împinge aceste clişee în ziua în care

ele se vor manifesta, ne-am minuna mai puţin. Fiecare vine pe pământ cu clişeele pe care şi le-a pregătit în încarnările anterioare, iar gândurile şi sentimentele care vin să îl chinuie nu sunt altceva decât consecinţele clişeelor pe care el şi le-a format. În timp ce, în cel ce şi-a format clişee bune, orice s-ar întâmpla, nimic rău nu poate pătrunde. El simte doar în preajma lui curenţii răi, dar este apărat.

Şi acum, vă voi mai da încă o metodă. Sunteţi cuprinşi de gânduri sau sentimente negative şi orice aţi întreprinde pentru a le goni, nu reuşiţi, ele continuă: nu lucraţi încă de suficientă vreme la schimbarea clişeelor pentru ca această muncă să îşi arate deja rezultatele. Ce puteţi face atunci, în această situaţie? Puteţi lua o atitudine de observator. Vă îndepărtaţi puţin şi începeţi să observaţi liniştiţi toate aceste fiinţe şi entităţi rele, manifestările lor, manevrele lor. Numai simplul fapt că le luaţi sub observaţie vă plasează deja deasupra lor şi atunci iată ce se petrece: când se simt observate, încep să fie stingherite... şi dacă în acel moment proiectaţi asupra lor nişte raze de lumină, ele se împrăştie pentru că nu le place lumina. Ele pot reveni, şi este aproape sigur că vor reveni (atâta vreme cât încă nu aţi instalat în voi clişee noi, ele vor reveni), dar le veţi pune din nou sub observaţie, veţi proiecta din nou asupra lor un fascicul de lumină şi astfel veţi sfârşi prin a le înlătura. Da, pur şi simplu pentru că v-aţi plasat deasupra lor. Iată secretul.

În viaţă există o lege: cel care se află deasupra deţine supremaţia, puterea de comandă, dreptul de a pretinde, de a ameninţa. Chiar dacă este nebun, un rege poate pune în mişcare o armată întreagă. De ce? Pentru că prin poziţia sa, el este superior. Deci, şi voi, dacă prin vigilenţă vă plasaţi deasupra acestor entităţi,

ele sunt obligate să vă dea ascultare. Iată, aveţi acum metode. Deci, de acum înainte, în loc să plângeţi, să vă smulgeţi părul din cap, folosiţi-le. Metoda cea mai eficientă este bineînţeles aceea de a schimba clişeele, dar este nevoie de mult mai mult timp şi efort.

Vedeţi câte lucruri sunt de învăţat! Viaţa este atât de vastă şi de bogată încât încă nici nu ştim ce este ea de fapt! De aceea este necesară o Şcoală Iniţiatică pentru a învăţa cum să lucrăm în această viaţă, cum să declanşăm sau, din contră, să neutralizăm o forţă sau alta. Numai cu această condiţie vă puteţi dezvolta armonios.

CAP. 7 - Altoiul

Există o ştiinţă cu ajutorul căreia, dacă o cunoaşte, omul poate nu numai să-şi remedieze defectele, pasiunile, tendinţele inferioare, ci chiar să profite de pe urma lor. Această ştiinţă este cea a altoirii.

Ştiţi, desigur, că agricultorii au găsit această tehnică pentru a ameliora calitatea fructelor. Dacă, de exemplu, unui păr sălbatic foarte viguros, dar care nu produce decât fructe sălbatice i se pune un altoi de la un păr de o calitate excelentă, acesta va profita de vigoarea arborelui sălbatic şi va da nişte pere minunate. Dar, în această operaţie, trebuie cunoscute legile naturii, căci nu orice altoi poate fi grefat pe orice fel de arbore. Există afinităţi şi corespondenţe şi între fructe, iar pe un arbore care face fructe cu sâmbure nu poate fi altoit un altul care face fructe cu seminţe.

Oamenii se consideră experţi în aceste tehnici, dar când este vorba de domeniul lor psihic sau spiritual, nu mai sunt la fel de capabili, nici la fel de îndemânatici. Vedem savanţi cunoscuţi, mari scriitori, artişti, filozofi,

oameni politici tributari unor vicii, unor pasiuni de care nu se pot lepăda. Câţi artişti foarte talentaţi, chiar geniali, au fost victimele patimii băuturilor, ale drogurilor, s-au ruinat la jocuri de noroc sau din cauza femeilor. Nu am să-i numesc aici... şi au murit având aceste slăbiciuni. Dacă ar fi cunoscut legile altoirii ar fi putut grefa pe aceste slăbiciuni calităţi şi virtuţi.

Cum trebuie procedat? Să presupunem că întreţineţi o relaţie de dragoste foarte senzuală. Consideraţi-o ca pe o formă minunată, un copac formidabil din care puteţi extrage energiile altoind pe el o ramură dintr-o altă dragoste pură, nobilă, elevată... şi atunci, sevele produse de natura voastră inferioară vor urca, vor circula prin aceste ramuri, prin aceste amprente, aceste noi circuite trasate în creierul vostru, vor produce nişte fructe extraordinare, o dragoste miraculoasă care vă va aduce inspiraţii şi încântări nemaiîntâlnite. În loc să vă facă viaţa imposibilă, senzualitatea vă va servi ca o forţă puternică care vă va conduce până la Mama Divină, până la Tatăl Ceresc. Şi dacă vanitatea voastră este aceea care vă consumă toate forţele, toate energiile, puteţi face deasemenea un altoi. Dacă în loc să doriţi mereu să apăreţi glorios în faţa lumii, a naivilor, a prostănacilor, veţi lua hotărârea de a mobiliza această vanitate şi a o pune în slujba unui ideal, ea va deveni o forţă formidabilă care vă va stimula, vă va proiecta către Cer, şi într-o zi ea se va transforma din vanitate în glorie divină.

Dacă sunteţi coleric, este posibil ca din cauza acceselor de furie să vă fi distrus deja până acum câteva prietenii şi să vă fi stricat unele premise bune pentru viitor. Ei bine, aveţi posibilitatea de a transforma această forţă brutală, care izbucneşte ca

un tunet, de a o sublima, prin altoire, devenind un neobosit luptător pentru a combate şi a învinge tot ceea ce este inferior, un soldat al lui Hristos, un servitor al lui Dumnezeu, de neînvins. În loc să distrugeţi ceea ce este minunat, forţa voastră marţiană vă va ajuta să construiţi. Este suficient să găsiţi altoiurile potrivite.

Clişeele şi altoiurile sunt două metode diferite pe care trebuie să învăţaţi să le utilizaţi. Clişeele trebuie să le înlocuiţi, dar cu altoiurile este altceva, este suficient să le adăugaţi. Pentru altoire trebuie să păstraţi rădăcinile, să nu le smulgeţi niciodată, căci ele sunt foarte viguroase ca şi trunchiul; pe ele trebuie să aplicaţi altoiul, pentru că ele sunt cele care conţin forţa. Aceste forţe le puteţi lega de o entitate, de un spirit luminos, de un înger sau de un arhanghel. Acestea sunt altoiurile. Toţi Iniţiaţii au fost obligaţi să pună altoiuri, s-au legat întotdeauna de fiinţele cele mai sublime, iar fructele pe care le-au dat au fost din cele mai bune.

Veţi spune: „În istorie există un anume erou, un anume sfânt, un anume profet, pe care îl admir şi care mă inspiră. În el voi afla altoiurile pe care le caut.” Da, există şi această posibilitate, dar cum ei se află undeva departe, în trecut, nu le veţi putea vorbi şi nici nu veţi putea intra în relaţie cu ei ca şi cu o fiinţă vie. Sau chiar şi atunci când, dintre cei în viaţă pe care îi cunoaşteţi, alegeţi ca model un prieten, un filosof, un artist pe care îl admiraţi, este bine, dar altoiurile vor fi întotdeauna imperfecte, căci acele fiinţe au şi ele anumite slăbiciuni, anumite lipsuri, nu sunt de neclintit, nici absolut de puternici, generoşi, luminoşi sau plini de căldură.

Există însă o fiinţă care depăşeşte în inteligenţă, în dragoste, în putere, în generozitate toate făpturile pe care le putem întâlni pe pământ, şi care constituie o mare sursă distribuitoare de altoiuri: aceasta este Soarele. Lui trebuie să vă adresaţi pentru a vi le procura. De acum încolo, în timp ce veţi contempla răsăritul Soarelui, îi veţi spune: „O, dragul meu Soare, doresc să înţeleg atât de multe lucruri, dar mă simt atât de limitat! De aceea mă întorc către tine care eşti lumina, care luminezi întreg pământul, ca să-mi dăruieşti şi mie, te rog, câteva altoiuri din inteligenţa ta.” Şi el vi le va dărui, gratuit, vă garantez! Şi atunci veţi pune aceste altoiuri în creierul vostru. S-ar putea să vă trimită chiar şi un specialist, dacă voi nu ştiţi cum să procedaţi. Apoi veţi putea cere şi alte altoiuri: de bunătate, de frumuseţe, de inteligenţă... În Soare se află totul, puteţi să cereţi tot ceea ce doriţi. Numai să nu cereţi toate altoiurile deodată, ci unele după altele, căci în timp ce vă veţi ocupa de unul, celelalte se vor usca şi vor muri.

Unii dintre voi se întreabă dacă glumesc... Nu, vorbesc foarte serios, şi tot ceea ce vă spun acum a fost verificat de mine timp de ani de zile. Şi încă nu v-am spus totul în această privinţă, dar ceea ce eu nu vă voi spune, vă va spune Soarele însuşi. Tot ceea ce cunosc eu, mi-a fost comunicat de către Soare. Sunteţi miraţi aflând că Soarele poate face revelaţii, dar acesta este adevărul!

Un mare maestru vă poate da câteva altoiuri, este posibil, pentru că, în mod simbolic, prin lumina şi căldura lui (înţelepciunea şi dragostea) el este un reprezentant al Soarelui, dar nici un maestru nu poate fi comparat cu Soarele. Bineînţeles că un om poate fi asemănător lui, în măsura în care el luminează,

încălzeşte şi vitalizează făpturile din jurul lui. Dar el, Soarele, luminează, încălzeşte şi hrăneşte întregul pământ; prin el totul se naşte, creşte şi se coace. Puterea unui Iniţiat nu poate fi atât de mare, chiar dacă el face bine oamenilor. Nimeni nu se poate asemui Soarelui.

Razele Soarelui au puterea de a înlocui tot ceea ce este uzat, impur sau întunecos în voi, cu condiţia să învăţaţi cum să le primiţi. Dacă vă deschideţi lor cu tot sufletul, ele încep să lumineze: ele înlocuiesc omul vechi din voi şi vă regenerează, vă reînnoiesc, vă reînvie; gândurile voastre, sentimentele, faptele, toate devin altele. Din păcate, oamenii care simt senzaţii grozave când mănâncă, beau, fumează sau se îmbrăţişează nu simt nimic atunci când se află în faţa Soarelui. Aceasta este din cauză că se află la un nivel de vibraţii prea scăzut; şi atunci, tot ceea ce este inferior îi impresionează, acţionează asupra lor, în timp ce razele Soarelui îi lasă indiferenţi. Dar, cu cât discipolul avansează, evoluează, el devine mai sensibil la razele Soarelui şi ele produc în el revelaţii, încântări, senzaţii cu adevărat cereşti.

Iată încă un lucru complet nou: psihologia încă nu a descoperit că de noi depinde ca razele Soarelui să producă în sufletul nostru, în inima noastră, fenomene de cea mai mare importanţă, care ne pot regenera, renaşte. Dar bineînţeles că trebuie să ne pregătim, altfel vom rămâne mereu în afara Soarelui. Trebuie să ne pregătim cu câteva zile înainte, cu luni înainte pentru a fi liberi, lucizi, pentru a simţi ce sunt razele Soarelui, cât sunt de puternice, de pure, de divine.

Dar cel mai puternic, cel mai sublim altoi este acela de a te lega la Domnul, spunând: „Doamne, eu simt că nu sunt nimic. Acceptă, Te rog, să pătrunzi în

mine, să lucrezi şi să Te manifeşti în mine. Eu vreau să lucrez pentru Împărăţia şi pentru Dreptatea Ta.” Şi dacă în acel moment Dumnezeu acceptă copacul vostru, adică pe voi înşivă, care în trecut produceaţi fructe ce nu puteau fi mâncate, va produce pe viitor fructe delicioase şi parfumate. Au rămas doar rădăcinile şi trunchiul, dar altoiul, adică lumea invizibilă, lumea divină, lumea cerească a produs fructele Sale. Ce s-a întâmplat în fapt? Aţi consacrat Cerului toate forţele brute şi clocotitoare din interiorul vostru, şi Cerul le-a luat pentru a le transforma. Se întâmplă să găsiţi în pădure pere mici sălbatice, necomestibile, dar dacă le puneţi câteva minute în cuptor, ele devin dulci şi comestibile. Ce s-a petrecut? Căldura le-a transformat. Şi dacă omul este în stare să facă ca nişte pere să devină bune de mâncat, oare credeţi că nu este în stare lumea invizibilă să transforme toate fructele voastre acre în fructe zemoase şi dulci?

Un discipol care îşi cunoaşte tendinţele inferioare, cere altoiuri spunând: „Doamne Dumnezeule, dacă sunt singur, nu voi reuşi să mă transform, te rog, ajută-mă Tu, dispune Tu de mine, lucrează Tu prin mine, sunt în serviciul Tău, voi împlini voia Ta.” Şi în acel moment, probabil că nu Domnul Însuşi va fi cel care va veni, dar El va trimite pe unul din îngerii sau din arhanghelii Săi, aşa cum le-a trimis şi patriarhilor, profeţilor, apostolilor şi tuturor sfinţilor: îngerii au venit să îi viziteze şi să îi instruiască.

Acestea sunt probleme de o importanţă deosebită şi acei care le-au neglijat sau le-au ignorat nu vor putea evolua. Oamenii au capul tare, dar viaţa îşi va asuma sarcina de a-l face „să se coacă”. Eu ştiu ce ştiu. Tot ceea ce vă spun, a fost verificat şi

experimentat de mine însumi; eu vi le revelez pentru a vă ajuta şi acum este rândul vostru să simţiţi, să înţelegeţi şi să luaţi hotărâri pentru a avea rezultate.

Fără a dispune de toate aceste cunoştinţe, nu vă puteţi îmbunătăţi cu adevărat. Dar cunoaşterea nu este suficientă, trebuie să şi iubiţi aceste mari adevăruri pentru a dori să le realizaţi, şi trebuie să aveţi de asemenea o voinţă de nestrămutat pentru a persevera în muncă. Iată cele trei condiţii necesare: mai întâi cunoaşterea, apoi voinţa şi în fine puterea.

Unele fiinţe au realizat o asemenea lucrare asupra propriei lor materii încât ei nu mai sunt aceiaşi. La exterior, bineînţeles nu s-au schimbat vizibil, dar în interior sunt diferiţi: ei nu mai suferă ca şi înainte, nu se mai simt la fel de striviţi şi de limitaţi, nu mai sunt în întuneric, ei deţin bogăţii şi cunoştinţe noi, înoată în frumuseţe, radiază... Aceasta este schimbarea!

A te schimba nu înseamnă a deveni de nerecunoscut fizic, nu veţi fi încă recunoscut peste tot, este vorba de schimbarea interioară a vibraţiilor, a emanaţiilor: vă veţi scufunda mâna în apă, iar muribundul care va bea această apă, va învia. Iată adevărata schimbare!

Cap. 8 - Utilizarea energiilor

Tot ceea ce este necesar pentru a le face plăcere, pentru a-i amuza, pentru a-i distra se află la dispoziţia oamenilor. Recunosc că este atrăgător, interesant, dar pentru mine nu este un motiv pentru ca eu să mă reped la ele, chiar din contră. În faţa a tot ce mi se prezintă m-am obişnuit să-mi pun întrebarea: „Cu ce contribuie aceasta la progresul meu spiritual?” Dacă

văd că nu cu mare lucru, că va fi mai mult timp pierdut şi energii risipite, nu mă opresc la acel lucru.

Ei da, aşa este, viaţa are tot felul de tentaţii şi dacă discipolul nu a învăţat încă să se controleze suficient pentru a le rezista, el cade pradă lor, apoi regretă, pentru că simte că a slăbit, că s-a urâţit. Pentru majoritatea oamenilor, este de la sine înţeles să fii tentat şi să cedezi tentaţiilor; după unii, chiar pentru aşa ceva te afli pe pământ. Dar să nu ne ocupăm de ceea ce face majoritatea, ci de ceea ce fac discipolii. Discipolul ar putea evita multe dintre erori, dacă înainte de a se lansa într-o aventură, şi-ar spune: „Făcând acest lucru, sau altul, îmi satisfac dorinţele, dar care vor fi oare repercusiunile conduitei mele asupra mea şi a celor din jurul meu?” Cel ce nu îşi pune aceste întrebări este apoi mirat de ceea ce i se întâmplă. Nu trebuie să se mire: ceea ce i se întâmplă era de prevăzut, consecinţele sunt întotdeauna previzibile.

Veţi spune: „Dar nu este posibil să prevezi toate consecinţele actelor tale.” Da, aveţi dreptate, viaţa este bogată în evenimente de tot soiul, care se pot produce într-un mod cu totul neprevăzut pentru a schimba cursul lucrurilor. Cu excepţia celor ce posedă facultatea de a se ridica până la planurile subtile pentru a cunoaşte cu exactitate adevărul, este imposibil să prevezi totul. Dar în ceea ce priveşte esenţialul, cu condiţia să fii cinstit, sincer, el este uşor de prevăzut. Evident, dacă vrei să te legi la ochi, este cu totul altceva.

Deci, vă repet, în faţa oricăror posibilităţi care vi se oferă, studiaţi bine situaţia şi alegeţi-o pe aceea care este cea mai benefică progresului vostru spiritual. Căci cunoaşterea modului în care îşi cheltuieşte energiile, în

ce domeniu, pentru ce activităţi, este de o importanţă absolută pentru evoluţia fiecărei fiinţe. Aici, fiecare dintre noi este responsabil. Cerul nu ne-a dat viaţa pentru ca noi să o risipim; tot ceea ce facem se notează, se înscrie. Da, şi în cartea naturii vii puteţi citi aceasta: „Fericiţi cei care îşi consacră şi îşi utilizează toate energiile fizice, afective şi mentale pentru binele umanităţii, pentru Împărăţia Domnului şi pentru Dreptatea Sa.”

Dacă veţi observa oamenii, veţi vedea că ei niciodată nu se gândesc la această chintesenţă care le-a fost dată pentru a trăi, la cât este ea de preţioasă, cât o preţuieşte Domnul, care este originea ei şi câtă muncă a depus natura pentru a o pregăti şi a ne-o distribui. De aici se vede că omul nu este evoluat, căci îşi cheltuieşte toate forţele în accese de furie, în excese de sexualitate, în activităţi egoiste şi criminale... Şi iată cum forţele acestea, atât de preţioase, se risipesc pentru a alimenta Infernul. Dacă vă voi spune că oamenii sunt aceia care susţin Infernul, veţi fi surprinşi... şi totuşi, acesta este adevărul. Majoritatea oamenilor, prin ignoranţa lor, nu fac decât să susţină, să menţină şi să hrănească Infernul; ei sunt foarte instruiţi în diferite domenii, dar n-au auzit vorbindu-se niciodată despre responsabilitatea lor în utilizarea energiilor lor şi nu în universităţi vor afla aceste lucruri.

În calitate de discipol, prima voastră sarcină este să deveniţi conştienţi de modul în care vă cheltuiţi forţele, pentru că ele v-au fost numărate, cântărite, măsurate. Dacă Cerul vede că voi le cheltuiţi în acţiuni dăunătoare, el vă va închide robinetele. Va spune: „Omul acesta este foarte periculos, trebuie legat!” Nu v-aţi întrebat niciodată de ce unii oameni au devenit

beţivi? Pentru că lumea invizibilă a vrut să îi lege. Dacă acei oameni ar dispune de toate facultăţile lor, ei ar distruge lumea întreagă, utilizându-şi energiile în activităţi distructive. În timp ce aşa, alcoolul îi cloroformizează, îi abrutizează şi ei ajung în imposibilitatea de a face un rău cuiva. Evident, acesta nu este cazul tuturor alcoolicilor; pentru unii există alte explicaţii.

Trebuie să fiţi mereu conştienţi de felul în care vă utilizaţi energiile, să vă întrebaţi în ce direcţie le canalizaţi şi în ce scop. Acesta este lucrul cel mai important.

În ziua de astăzi, a te revolta, de exemplu, a devenit o obişnuinţă, o modă. Se discută, se strigă, se fac manifestaţii, greve, se dau foc maşinilor, ş.a.m.d, toţi se simt îndreptăţiţi în lupta lor împotriva patronilor sau a unui guvern pe care îl socotesc nedrept şi crud. Eu sunt de acord că nici nedreptatea şi nici cruzimea nu trebuie acceptate. Dar cum se face că toţi aceşti revoltaţi nu şi-au pus niciodată întrebarea dacă nu există cumva şi un motiv de revoltă mai folositor? În loc să-şi piardă timpul şi energiile revoltându-se împotriva unei anumite situaţii, unei anumite persoane, sau a unui anume partid, de ce nu se revoltă mai întâi împotriva propriilor lor slăbiciuni, a propriei lor mediocrităţi, a propriei lor lene? Acela da, este într-adevăr un motiv de indignare, de dezgust, de furie şi merită osteneala de a lupta. A! nu, nu, prostiile lor, viciile lor şi le justifică, şi le mângâie, şi le hrănesc, dar faţă de ceilalţi sunt necruţători!

Înainte de a vă revolta împotriva unuia sau altuia, ceea ce de multe ori nu serveşte la nimic, un adevărat discipol se revoltă împotriva tuturor entităţilor rele care s-au instalat în el… din vina lui, bineînţeles. El caută să

le gonească pentru a se elibera. Dacă revolta există în univers, înseamnează că ea are un rost. Da, dar oamenii nu au înţeles rolul revoltei: unde, când, cum şi împotriva cui să se revolte... Trebuie să ne revoltăm, dar împotriva tuturor acelora care s-au instalat în noi sub formă de slăbiciuni şi care ne înşeală, ne rod. Atunci, totul se va schimba. Câţi nu sunt nenorociţi, nemulţumiţi pentru că sunt conştienţi de defectele lor, de slăbiciunile lor! Da, dar ei nu sunt încă suficient de revoltaţi pentru a ieşi din această situaţie şi ea continuă. Ei sunt nemulţumiţi, bineînţeles, dar nu fac nimic pentru a îmbunătăţi situaţia.

Încetaţi de a vă mai revolta împotriva soţiei, a soţului, a şefului şi aşa mai departe şi revoltaţi-vă împotriva voastră înşivă. Veţi spune: „Da, dar dacă nu mă revolt împotriva celorlalţi, ei vor continua să abuzeze”. Nu, nu aţi înţeles nimic. Pentru ca ceilalţi să-şi schimbe comportamentul, nu trebuie să îi combateţi; ei se vor schimba de la sine când vor simţi că voi v-aţi schimbat, că radiaţi, sunteţi luminoşi, inteligenţi. Deci, revoltându-vă împotriva voastră înşivă îi veţi învinge pe ceilalţi, îi veţi transforma. Eu am găsit acest mijloc. Altfel cum vreţi să luptaţi împotriva atâtor duşmani?

Revoltaţi-vă împotriva voastră înşivă pentru a vă curăţa, pentru că adevăraţii duşmani se află în voi. Nu îi căutaţi în afara voastră, ei se află înăuntru şi . De exemplu, un om îşi propune: „De acum, am terminat cu femeile, mi-au adus prea multe nenorociri, prea multe supărări, dar dacă el nu s-a revoltat încă niciodată împotriva entităţilor din interiorul său, care îl îndeamnă mereu în aceiaşi direcţie, iată că-l aşteaptă noi necazuri. Şi ce anume îi spun aceste entităţi: „Bineînţeles, toate femeile care le-ai întâlnit până acum au fost crude, necredincioase, dar cea care îţi

place acum îţi va aduce bucuria, inspiraţia”, şi bietul nenorocit este din nou prins în capcană.

Cum să vă fac să înţelegeţi că sunteţi sfătuiţi de către duşmani camuflaţi care nu cer decât epuizarea voastră, ruina voastră? Şi voi, fără ca să vă daţi seama, îi mângâiaţi, îi legănaţi, îi hrăniţi cu energiile voastre cele mai preţioase. Ei bine, a venit acum momentul să vă revoltaţi, începând prin a recunoaşte că duşmanii voştri cei mai mari nu sunt în exteriorul vostru, ci în voi. Şi atunci când veţi izbuti să vă învingeţi duşmanii interiori, veţi ajunge să vă învingeţi şi duşmanii din afară, prin exemplul vostru, prin atitudinea voastră, prin vorbele, privirile şi emanaţiile voastre.

De ce oamenii nu au găsit încă aceste mijloace? Cuţitele, revolverele, bombele n-au rezolvat niciodată problemele. Ia gândiţi-vă, oare de când se folosesc acestea s-au îmbunătăţit cumva lucrurile cu adevărat? Începeţi deci, prin a vă revolta împotriva voastră înşivă, şi apoi. slavă Domnului, va fi întotdeauna suficientă vreme pentru a vă revolta împotriva celorlalţi, dar prin măreţia şi atotputernicia dragostei.

Nu uitaţi niciodată că Cerul vă priveşte de sus şi priveşte la tot ceea ce faceţi cu toate bogăţiile pe care vi le-a dăruit: le utilizaţi într-un scop pur egoist sau într-unul divin? Dacă v-aţi pune foarte clar această problemă în fiecare zi, cât de multe lucruri aţi putea îmbunătăţi în voi înşivă! Bineînţeles că nu veţi reuşi imediat, dar veţi învăţa cel puţin să fiţi conştienţi. Altfel rămâneţi supuşi Kharmei.

Atâta vreme cât nu v-aţi luat conştient viaţa în mâini, pentru a reuşi să acordaţi toate particulele fiinţei voastre cu vibraţiile divine, veţi rămâne la bunul plac al forţelor oarbe ale naturii. Majoritatea oamenilor sunt în această situaţie, căci nu li s-a arătat importanţa

prelucrării interiorului lor. Dar să ştiţi că, dacă vă opuneţi Inteligenţei cosmice ducând o viaţă contrară planurilor ei, vă veţi dezagrega şi veţi sfârşi prin a dispare. „Inteligenţa cosmică este foarte crudă, veţi spune, dacă ea distruge făpturile ce i se opun”. În realitate, ea nu se ocupă deloc cu aşa ceva. Ea n-a vrut să distrugă niciodată pe nimeni, dar dacă, din prostie sau din ignoranţă vă izbiţi de imensitatea ei, forţele împotriva cărora luptaţi sunt atât de puternice, încât este foarte natural să fiţi dislocat.

Dacă un biet individ porneşte singur împotriva unei armate întregi, el va fi repede anihilat. Dacă, izbindu-se de un geam, o insectă îşi sparge capul, ce vină are geamul? Omul acţionează ca şi insecta: se exersează să lupte împotriva legilor divine, împotriva splendorilor universului, îi face plăcere să se certe; dar îl aşteaptă dezagregarea. Nu Dumnezeu este cel care îl va anihila, ci propria lui încăpăţânare.

Un discipol caută întotdeauna să se acordeze întâi cu Inteligenţa cosmică şi pentru aceasta, el începe prin a veghea la modul în care îşi utilizează energiile; asta trebuie să reţineţi.

Dintre toate lucrurile pe care vi le spun, la unele trebuie să vă gândiţi în fiecare zi, iar la altele, când circumstanţele v-o permit. Dar ceea ce vă spun astăzi, trebuie să aveţi mereu în prezent în minte, căci eu nu voi fi mereu cu voi pentru ca să v-o repet. Puteţi lăsa deoparte multe alte puncte, dar nu pe acesta. În fiecare zi vi se cere să fiţi conştient, să vă daţi seama în fiecare situaţie în ce mod vă folosiţi energiile, cu atât mai mult cu cât puteţi face aceasta oriunde vă aflaţi. Pe stradă, în metrou, la dentist, în bucătărie, puteţi să aruncaţi o privire în voi înşivă şi să vă întrebaţi: „Ia să vedem, dacă mă angrenez în această

activitate, sau în alta, ce am să cheltuiesc?... Oh, la la, voi fi obligat să pierd tot ce am pur şi divin pentru a hrăni porcii. Atunci nu, nu mă angajez în această treabă, energiile mele nu sunt destinate să reînvie morţii”. Ca şi Iisus care spunea: „Lăsaţi morţii să îngroape morţii şi voi, cei vii, urmaţi-mă.” Vedeţi, lucrul pentru care vă cheltuiţi energiile este un punct esenţial pentru evoluţia voastră.

Cap. 9 - Sacrificiul, transmutaţia materiei.

I.

Foarte puţini sunt oamenii care sunt conştienţi că în fiecare zi trebuie să adauge vieţii lor câte ceva nou, ceva mai puternic, mai luminos; ei nici măcar nu îşi dau seama la ce pericole se expun trăind o viaţă domoală în care se complac, la sumedenia de boli fizice şi psihice care îi pândeşte şi care nu aşteaptă decât momentul potrivit pentru a intra în ei, pentru a-i muşca, pentru a-i roade. Inteligenţa cosmică nu l-a construit pe om într-un chip atât de minunat pentru ca el să se lase să adoarmă, să se cloroformizeze; ea l-a creat pentru ca el să poată înainta neîncetat pe calea evoluţiei, care îl va conduce până la îngeri... până la Dumnezeu.

În realitate, această lege a evoluţiei nu acţionează numai în existenţa umană. Fiecare regn din natură, mineral, vegetal, animal, uman... tinde să se apropie de regnul superior.

Pietrele sunt cele mai vechi pe acest pământ, ele sunt inerte, insensibile, fără nici o posibilitate de a se mişca sau chiar de a creşte. De aceea, idealul lor este de a deveni plante.

Idealul plantelor este de a deveni animale. Ele sunt înrădăcinate şi nu pot nici să se deplaseze, nici să aibe sentimente la fel ca şi animalele, de aceea ele doresc să se rupă de sol şi să se mişte. Intrând într-un corp animal, celulele lor vor putea să evolueze. Pentru ele nu există alt mod de evoluţie decât acela de a se lăsa mâncate sau arse.

Idealul animalelor este de a deveni oameni raţionali. Idealul oamenilor este să devină îngeri, iar cel al îngerilor să devină arhangheli sau divinităţi. Căci, pe scara evoluţiei, fiecare categorie de fiinţe posedă calităţi pe care precedenta nu le avea. Deci fiecare tinde să se apropie de cea dinaintea ei, pentru a depăşi stadiul la care a ajuns deja.

Dar trecerea omului la stadiul de înger nu se poate face decât prin foc, prin focul sacrificiului. Aici, etimologia ne va ajuta să înţelegem. În latină, la înger se spune „angelus”, la foc „ignis”, şi la miel „agnus”. În bulgară, la înger se spune „anguel”, la foc „ogan” şi la miel „agne”. Dacă facem o apropiere între toate aceste cuvinte, vom înţelege de ce Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost comparat cu Mielul care trebuia să fie sacrificat înainte de crearea lumii. De unde vine această tranziţie? În trecut, atunci când se dorea construirea unei case, în unele ţări exista obiceiul de a jertfi prin foc un miel pentru ca construcţia să fie solidă şi protejată. Aceasta avea ca scop să le reamintească oamenilor că înaintea creaţiei lumii a fost necesară sacrificarea unui „miel” sau a unei făpturi vii, pentru a edifica această construcţie pe baze indestructibile.

Hristos este Mielul Divin, spiritul dragostei care atrage, apropie, susţine iar dragostea este aceea care a fost pusă ca bază a creaţiei; el este cel care s-a sacrificat, s-a înzidit, care a impregnat materia acestui

edificiu. El este liantul, cimentul care menţine coeziunea universului. Peste tot, de la pietre până la stele, dragostea este cea care susţine şarpanta. Dacă dragostea dispare, şi corpul nostru începe să se dezagrege, căci puterea dragostei este cea care uneşte toate celulele, toate particulele. Sacrificiul reprezintă manifestarea cea mai înaltă, cea mai divină a dragostei. Este Omega, ultima literă, nu mai există o alta. Iisus a venit pentru a pronunţa această ultimă literă. Alţii vor veni după el pentru a o realiza, pentru a o pune în aplicare, dar nu vor mai adăuga nimic care să poată depăşi sacrificiul; sacrificiul rămâne pentru eternitate actul cel mai sublim.

Secretul fericirii este de a face sacrificii. Cei care sunt capabili sunt cei privilegiaţi, ei au înţeles sensul vieţii, ei pot deveni taţi şi mame. Toţi oamenii ştiu că există taţi, mame, copii, dar foarte puţini sunt cei care sunt capabili să descopere ceea ce conţine această simplă imagine de familie. Tatăl, mama şi copilul sunt un rezumat al unei întregi învăţături. Cel ce se poate sacrifica pentru un altul, este copt pentru a deveni părinte. Cel care este incapabil de sacrificiu este încă copil. El este poate părinte în plan fizic, dar este numai o aparenţă şi Cerul nu o consideră ca atare.

A fi tată sau mamă este un ideal înalt de atins, dar să rămâi copil nu este un ideal. Idealul este să fii întâi tată sau mamă pentru ca apoi să devii copil. Da, căci dacă sunteţi fruct, puteţi apoi să deveniţi sămânţă, aveţi dreptul; dar dacă încă n-aţi devenit fruct şi vreţi să deveniţi sămânţă, aceasta nu este posibil, căci seminţele vin după fructe şi pentru a da acest fruct, trebuie să fii tată sau mamă, trebuie să fii capabil de dragoste impersonală. Idealul este, deci, să devii tată sau mamă pentru a putea aduce copilul pe lume, adică

sacrificiul, fructul impersonal al tatălui şi al mamei care sunt luminaţi. Toţi cei care nu ştiu să facă sacrificii nu pot aduce pe lume copii, pentru că încă nu sunt copţi.

La 13 sau 14 ani, copilul ajunge la perioada de pubertate. Pubertatea este o fază de transformare a fiinţei umane; din egoist şi personal cum era, el devine capabil să dăruiască, să producă, adică să facă sacrificii. Înainte de pubertate, copilul este ca un pământ steril care preia mereu. Dar după pubertate este capabil atât fizic cât şi psihic să producă fructe. Iată de ce vă pot spune că dacă nu aveţi acest izvor care să ţâşnească în voi, adică dacă dragostea voastră nu este pură şi dezinteresată, totul va fi secat şi nu vor exista recolte, nu veţi da nici flori şi nici fructe, veţi fi un deşert, un pământ sterp. Şi cine vrea să frecventeze un pământ sterp?

Bineînţeles că sacrificiile pe care le faceţi trebuie să aibe un rost. Există persoane care, aşa-zicând, fac sacrificii şi se căsătoresc cu un bărbat sau cu o femeie, pentru că prin această căsătorie, cred ei, îl vor salva pe acel bărbat care este beţiv sau pe acea femeie care este neurastenică. Dar chiar vor reuşi ei, oare, să-i salveze? Numai Dumnezeu ştie! Vedeţi, aici bunătatea, generozitatea nu lipsesc. Ceea ce lipseşte este lumina. Oamenii sunt orbi şi nu pot prevedea. Şi atunci, este păcat că toate aceste calităţi, aceste virtuţi să fie cheltuite în zadar. Este mai bine ca ele să fie consacrate unui lucru divin, care va ajuta mii de persoane şi nu una singură. Şi mai mult decât atât, nici nu este sigur că acea persoană poate fi ajutată. Ceea ce este însă sigur, este că cel care a vrut să o ajute va deveni şi el o victimă.

Decideţi-vă deci să lucraţi pentru o idee divină şi toate sacrificiile pe care le veţi face pentru această

idee se vor transforma în aur, în lumină, în dragoste. Iată secretul. Cel mai mare secret este ideea, ideea pentru care lucraţi. Dacă lucraţi pentru voi înşivă, pentru a vă satisface dorinţele, pasiunile, poftele, toate sacrificiile pe care le veţi face pentru a reuşi se vor transforma în cenuşă, nu îi lumină. Mulţi oameni sacrifică un capital enorm de bani, sănătate, dar cum scopul lor este mai mult sau mai puţin pământesc, aceste sacrificii nu vor duce la cine ştie ce rezultate. Iată ceea ce nu se cunoaşte: cât de importantă este ideea care stă în spatele fiecărei acţiuni. Ideea este latura magică, piatra filozofală care transformă totul în aur. De aceea vă spun: lucraţi pentru o idee divină, pentru ca lumina să triumfe în lume, pentru ca Împărăţia lui Dumnezeu să vină pe pământ. Tot ceea ce veţi face pentru această idee se va transforma în aur, adică în sănătate, în frumuseţe, în lumină, în forţă.

Noi trebuie să-i oferim Cerului în dar viaţa noastră şi să spunem: „De acum înainte voi părăsi plăcerile şi bucuriile trecătoare, care nu îmi aduc nimic, şi voi lucra pentru Împărăţia Domnului”. Şi veţi sacrifica tot mai mult activităţile care vă urâţesc şi de asemenea unele impulsiuni inferioare cum sunt: furia, gelozia, ura... De ce? Pentru a elibera forţele spirituale care sunt limitate şi subjugate de către aceste obiceiuri, căci obiceiurile sunt acelea care vă împiedică să daţi fructe. Priviţi copacul: când este năpădit de insecte, el nu poate da fructe şi trebuie curăţat cu ajutorul insecticidelor. Tot aşa, trebuie să eliminaţi din corpul, din inima şi din voinţa voastră toate aceste plăceri nesănătoase care sunt pe cale să aspire sucul destinat să hrănească Eul vostru superior. Nu puteţi da fructe, nici nu puteţi face sacrificii, pentru că adăpostiţi în voi alte făpturi care vă

beau şi vă epuizează forţele. Trebuie să vă lepădaţi de aceste insecte şi de aceste omizi.

Pot să vă mai dau o mulţime de imagini pentru a vă face să înţelegeţi această idee! Luaţi de exemplu o sticlă: dacă ea este deja plină, cum veţi face pentru ca să introduceţi în ea un alt lichid? Trebuie mai întâi să o goliţi. La fel se întâmplă şi cu fiinţa umană. Dacă ea nu se goleşte de viciile sale, de obiceiurile dăunătoare, cum vor putea virtuţile şi calităţile divine să se instaleze în ea? Este deja plină!... Iată adevăratul sens al sacrificiului: să goleşti, să renunţi la anumite obiceiuri rele, pentru a putea introduce în tine altceva. De cum renunţăm la un defect, o calitate vine să-i ia locul în noi.

Cartea naturii stă deschisă în fiecare zi în faţa voastră, şi puteţi găsi în ea tot ceea ce aveţi nevoie pentru comportamentul vostru corect în viaţă. De ce nu căutaţi să înţelegeţi aceasta? De ce nu vă folosiţi ochii pentru a vedea şi urechile pentru a auzi? Pentru că sunteţi prea ocupaţi cu bucuriile şi cu plăcerile care vă împiedică. Când vă veţi hotărî să renunţaţi la aceste lucruri şi la aceste plăceri, veţi descoperi nişte forţe formidabile, ochii voştri se vor deschide şi veţi descoperi tot ceea ce este scris în cartea naturii. Iată secretul!

Vă aflaţi câteodată în faţa unor probleme de neînţeles pentru voi şi vă spuneţi: „Eu de ce nu înţeleg? Sunt alţii care înţeleg!” Daţi-vă singuri răspunsul: „Este pentru că eu mă complac în bucurii şi plăceri inferioare care îmi consumă forţele. Iată de ce nu îmi mai rămân şi pentru ochii mei interiori”. Nu există o altă explicaţie pentru incapacitatea voastră de a vedea. Forţele voastre trebuie să fie disponibile pentru a se duce în altă parte şi a trezi alte celule. Dar

oamenii sunt neştiutori şi spun: „Trebuie să mai gust din această plăcere căci dacă renunţ, voi suferi”. Ei nu au înţeles nimic! Cerul nu ne cere să suferim, ci să ne rafinăm plăcerile, să le facem mai subtile, mai pure. Cu cât renunţaţi mai mult la plăcerile trecătoare, cu atât sunteţi mai pătrunşi de viaţa adevărată. Cel care astăzi mă va putea înţelege, îşi va schimba complet viaţa, căci ceea ce vă spun eu acum este realitatea şi nu cuvinte goale.

II.

Pentru majoritatea oamenilor, cuvântul sacrificiu este însoţit de ideea de dificultate, de privaţiune, de suferinţă. Ei bine, tocmai aici se înşeală. Ştiinţa iniţiatică spune că sacrificiu nu este o privaţiune ci o substituire, o transpunere, o deplasare într-o altă lume. Aceeaşi activitate se continuă, dar cu materiale noi, pure şi luminoase.

Sacrificiul este deci transformarea unei materii în alta, a unei energii în alta; renunţăm la ceva pentru a căpăta altceva, mai bun, în loc. Iată ce este sacrificiul. Luaţi, de pildă, o bucată de cărbune: este neagră, urâtă, murdară; o sacrificaţi şi ea devine foc, căldură, lumină, frumuseţe. Cel care nu vrea să facă sacrificii, rămâne în urâciune, frig şi întuneric.

Atâta vreme cât veţi trăi cu ideea că sacrificiul vă va aduce suferinţă şi vă va sărăci, bineînţeles că nu veţi fi dispuşi să faceţi sacrificii. De aceea trebuie să adoptaţi punctul de vedere iniţiatic: el ne învaţă că nu trebuie să renunţăm la un lucru decât pentru a-l înlocui cu altul mai bun. Vreţi să renunţaţi la un obicei dăunător: de exemplu jocul, băutura sau femeile?... Atâta vreme cât nu îl înlocuiţi, el va veni să vă tenteze, să vă chinuiască, pentru că nu aţi trezit în voi o altă

cerinţă capabilă să o învingă pe prima, şi putem spune că vă expuneţi chiar la pericole grave, pentru că această renunţare devine o refulare. Atâta vreme cât oamenii nu vor înţelege aceasta, ei vor trece prin experienţe foarte dureroase şi atunci, bineînţeles că vă vor explica că nu este cazul să faceţi sacrificii, căci nu numai că nu veţi reuşi, dar veţi fi chiar şi mai nenorociţi.

Nu trebuie să vă privaţi, nu trebuie să renunţaţi, doar să vă deplasaţi, adică să faceţi sus ceea ce făceaţi jos: în loc să beţi apă dintr-o baltă unde abundă microbi, să beţi apă dintr-un izvor pur şi cristalin. Să nu beţi deloc, ar însemna moartea. Dacă cineva vă va spune că nu trebuie să beţi, numai apa din canalizări este cea pe care nu trebuie să o beţi, altfel trebuie să beţi, dar să beţi apa cerească. Şi această idee este exprimată simbolic în Geneză. Când Adam şi Eva se aflau în Paradis, Dumnezeu le-a permis să mănânce din fructele tuturor arborilor, mai puţin din fructele Arborelui Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dumnezeu nu voia să-i priveze pe Adam şi Eva de hrană, El voia doar să-i facă să înţeleagă că există hrană mai bună şi mai benefică decât alta.

Un adevărat spiritualist nu se privează: el mănâncă, bea, respiră, iubeşte, dar în stări de conştiinţă minunate, necunoscute pentru omul obişnuit. Când vorbim despre renunţare, oamenii se înspăimântă şi îşi spun: „Dacă renunţ, am să mor”. Şi este adevărat că vor muri. Dacă ei nu înţeleg că prin renunţare vor accede la ceva mai bun, ei vor muri. Nu este vorba de a renunţa la a bea, a dormi, a respira, a iubi, a face copii, ci de a le face pe toate acestea într-un mod superior. În fiecare zi trebuie să ne preocupăm să facem această înlocuire pentru a crea o mişcare, o

circulaţie a energiilor, altfel totul stagnează, se atrofiază şi iată mucegaiul, fermentaţia, putreziciunea. Mereu trebuie să curgă apă proaspătă. Şi pentru a face să curgă această apă, trebuie să ne legăm în fiecare zi de Cer, să meditãm şi să ne rugăm. căci cu adevărat nou este numai ceea ce vine din Ceruri.

Bineînţeles că oamenii găsesc adesea singuri soluţia înlocuirii. Când o femeie vrea să scape de un soţ care îi aduce numai încurcături, ea caută un altul. În mod instinctiv, oamenii se conduc după preceptele înţelepciunii eterne, numai că ele nu sunt întotdeauna bine aplicate. Un om crede că, schimbând femeia, va fi mai fericit: nu este însă sigur că astfel va găsi fericirea. Este chiar posibil ca voind să scape de o scorpie, să dea peste o alta şi mai rea! Sau se doreşte schimbarea unui regim politic, dar nici următorul nu este mai bun. Oamenii simt în mod confuz că trebuie să schimbe ceva, da, numai că schimbările nu trebuie făcute atât în exterior, cât în Sine.

Să revenim la exemplul focului, pe care vi l-am dat înainte. De ce Iniţiaţii, atunci când trebuie să facă o ceremonie magică, sau preoţii, atunci când trebuie să oficieze slujba, aprind cel puţin o lumânare, o veioză, pentru ca lumina să fie prezentă? Ceea ce vă voi revela în legătură cu acest subiect este extrem de important şi veţi fi obligaţi să realizaţi acest lucru în viaţa voastră după ce îl veţi cunoaşte. Pentru a alimenta flacăra, lumânarea îi furnizează materialele şi făcând aceasta, ea se micşorează. Combustia este deci un sacrificiu. Dacă nu există sacrificiu, nu va exista nici lumina. Pentru ca lumina şi focul să existe, este necesar un combustibil şi acest combustibil este lumânarea. Şi noi reprezentăm o lumânare, avem tot felul de materiale combustibile. Aceste materiale fără

culoare, moarte, sunt defectele, viciile noastre. Singur focul sacrificiului le va putea aduce la viaţă, le va putea face luminoase, cu condiţia ca o scânteie să vină şi să dea foc materiei.

Atâta vreme cât omul duce o viaţă obişnuită, el rămâne făcut din materie neînsufleţită, neagră, ca un copac mort. El se luminează, se înfrumuseţează, prinde viaţă, se încălzeşte numai după ce a fost vizitat de focul spiritului. Numai că, pentru aceasta, el trebuie să-şi sacrifice viaţa egoistă. Ceea ce îi împiedică pe oameni să facă acest sacrificiu, este teama de a dispare. Bineînţeles, există ceva care va dispare, este adevărat, dar acest ceva trebuie să dispară pentru ca altceva să poată lua naştere. Substanţa lumânării dispare pentru ca să apară lumina şi căldura. Veţi spune că după un timp, din lumânare nu va mai rămâne nimic; da, dar omul poate arde nelimitat. Odată aprins, el nu se mai poate stinge. Întotdeauna va exista în el o materie care va arde.

Idealul este de a arde pentru focul sacru al dragostei divine, căci în această vâlvătaie veţi găsi secretul vieţii. Majoritatea oamenilor încă nu au fost aprinşi, ei nu vor să sacrifice nimic din natura lor inferioară, ei nu vor să fie consumaţi, de aceea rămân ca nişte lumânări stinse. Ei trebuie să ia o hotărâre. Pentru a avea această lumină şi această căldură, va trebui ca într-o zi să se hotărască şi să ardă totul. Uitaţi-vă la un foc: cu câtă plăcere aduce lumea crengi pentru a-l alimenta! Aceste crengi ar putea rămâne undeva, părăsite, inutile. Dar, odată aprinse, priviţi câtă bucurie ne produce focul. Şi toate aceste energii se ridică în sus către soare, înapoi de unde au venit... Trosniturile pe care le auziţi, sunt bucuria, fericirea,

eliberarea energiilor. Sunt lanţuri care se rup: prizonieri care ies din închisoare şi se eliberează.

Dacă există obiceiul de a ne ruga Domnului aprinzând o lumânare, arzând tămâie, aceasta se face deoarece lumânarea sau tămâia care ard sunt simbolul sacrificiului, care consumându-se, produce rezultate. Nu se obţine nimic fără sacrificiu. Singur, sacrificiul, care transformă energiile trecându-le de la o stare la alta, produce vindecarea, iluminarea. El este adevărata transmutare alchimică. De fiecare dată când aprind un foc sau o lumânare sunt pătruns de profunzimea acestui fenomen care este sacrificiul şi aceasta mă face întotdeauna să gândesc că, pentru a avea lumină, chiar şi cea interioară, este necesar un sacrificiu, este întotdeauna necesar să ardem ceva în noi.

Oamenii au acumulat în interiorul lor atât de multe lucruri pe care le-ar putea arde. Dacă ei ar fi în stare să ardă toate impurităţile, toate tendinţele egoiste, pasionale, care îi împing spre întunecimi, acestea ar produce o asemenea lumină, o asemenea forţă, care i-ar transforma complet. Dar, în loc să le ardă, ei le păstrează cu grijă pe toate. Aşteaptă mai întâi să li se facă frig, adică să ajungă lipsiţi de dragoste, de prietenie, de duioşie, ca în vremurile de frig grozav când nu mai ai cu ce să te încălzeşti şi începi să arzi scaune vechi, dulapuri vechi. Da, este necesar ca omul să treacă prin peripeţii, prin mari nenorociri, prin mari decepţii pentru ca, în sfârşit, să se hotărască să ardă vechiturile care s-au adunat în el de veacuri. Dar va veni şi timpul acesta, va veni pentru toată lumea. Cei care m-au înţeles, se vor duce cu bucurie să pună pe foc tot ce este mucegăit în ei, ros de viermi sau de molii... şi hai la foc cu ele, şi ce vâlvătaie imensă!

Natura inferioară, personalitatea, este predestinată a alimenta spiritul. Trebuie să înţelegeţi aceasta odată pentru totdeauna, şi să nu mai tot întrebaţi de ce toţi aveţi natură inferioară şi cum să scăpaţi de ea. Nu trebuie să scăpaţi de ea, pentru că fără ea nu aţi putea supravieţui pe pământ. În timp ce cu ea, aveţi toate elementele necesare pentru a alimenta spiritul. Trebuie să ştiţi că există o lege magică conform căreia dacă vreţi să obţineţi rezultate foarte înalte, trebuie să sacrificaţi ceva din personalitatea voastră, pentru că, prin această renunţare veţi elibera o energie care va alimenta succesul. Această lege stă la baza sacrificiilor rituale pe care le găsim încă din antichitate în toate religiile. Atunci când implorau zeii pentru succesul unei acţiuni, cei vechi sacrificau animale, cu gândul că energiile conţinute în sângele care curge se va propaga în atmosfera înconjurătoare şi va alimenta anumite entităţi care îi vor ajuta la realizarea cererii lor. Dar a venit Iisus şi El i-a învăţat pe oameni să nu mai sacrifice lucruri exterioare: animale, fructe, făină, ulei, căci chiar dacă aceste daruri reprezentau un sacrificiu pentru cel ce le făcea, nu era totuşi un sacrificiu la fel de important ca şi renunţarea la anumite slăbiciuni, pofte sau dorinţe. Acestea din urmă constituie adevăratul sacrificiu. Deci, Iisus a venit şi a cerut oamenilor să nu mai sacrifice animalele exterioare, bietele de ele, care n-au greşit cu nimic pentru a merita o soartă atât de crudă, ci animalele interioare. Şi cum natura inferioară este locuinţa tuturor acestor jivine, ea trebuie arsă la focul sacrificiului pentru ca ea să poată elibera toate forţele acumulate în ea. În acel moment, spiritul, sub formă de lumină, de căldură şi de viaţă se va găsi în abundenţă.

Bineînţeles că în organismul se produce deja o combustie, şi graţie ei există viaţa. Dar aceasta este numai o viaţă vegetativă, o viaţă animală. Eu vă vorbesc de viaţa spirituală. Acolo se întâmplă altceva, nu corpul fizic este acela care arde, nu celulele, ci natura inferioară, şi cu toate că nu este vizibilă, ea este imensă. Ne putem încălzi şi ne putem lumina graţie ei timp de secole.

Pentru moment, din nefericire, omul nu-şi arde natura inferioară, ci doar corpul fizic. Priviţi cum, îmbătrânind, el devine tot mai scund şi mai mic! Această combustie fizică este naturală, normală, nu trebuie să ne preocupe. În schimb, combustia naturii inferioare este cea care trebuie să ne preocupe zilnic, pentru a avea lumină şi căldură pentru veşnicie.

Cap. 10 - Vanitate şi glorie divină

I.

Se povesteşte că odată un discipol a venit la Maestrul său şi i-a spus: „Eu nu sunt mulţumit de înălţimea mea; aş vrea să fiu la fel de mare ca şi soarele pentru a umple spaţiul şi a fi văzut de lumea întreagă. Ajută-mă să-mi îndeplinesc această dorinţă”. Maestrul a acceptat şi discipolul a devenit într-adevăr gigantic, toţi îl puteau vedea de foarte departe şi savanţii şi filozofii s-au apucat să-l studieze şi să construiască teorii asupra originii unei astfel de făpturi; în ceea ce îl priveşte, fireşte, era fericit, căci devenise obiectul interesului general. La puţin timp după aceea, un alt discipol a venit la Maestru şi i-a spus: „Dimensiunile mele nu-mi permit să mă dedic studiilor care m-ar interesa; sunt cu mult prea mare şi aş vrea să devin minuscul pentru a mă putea strecura în cele

mai mici interstiţii ale naturii. Te rog, îndeplineşte-mi dorinţa”. Şi de această dată, Înţeleptul a făcut ceea ce i-a cerut discipolul. Dar iată că nici unul din cei doi discipoli nu a prevăzut că după un timp se vor sătura, unul de a fi gigantic şi celălalt minuscul; ei nu l-au întrebat pe Înţelept cum ar putea reveni la dimensiunile lor iniţiale şi s-au trezit într-o situaţie neplăcută.

Eu nu cunosc provenienţa acestei poveşti dar ceea ce este sigur este că cei doi discipoli erau foarte ignoranţi: ei nu ştiau că întreaga viaţă se bazează pe o alternanţă continuă de dilatare şi contractare. Da, mare şi mic, sunt cei doi poli între care oscilează viaţa; pericolul pentru om este acelaşi ca pentru cei doi discipoli din anecdotă, de a vrea să se fixeze la un singur pol. Evident, această tendinţă de a se extinde pentru a ocupa cât mai mult loc posibil, există la toţi începând cu copilul care, chiar din primii ani de viaţă, creşte şi se măreşte încontinuu. Când s-a oprit din creşterea fizică, el vrea să crească într-un alt mod, acumulând câţi mai mulţi bani, avere şi glorie, să ajungă primul în concursuri şi în competiţii. Artiştii, savanţii, filozofii vor să ocupe locul cel mai înalt în domeniul artei, al ştiinţei, al filozofiei. Şi chiar cei care se consacră Domnului doresc şi ei să ocupe primul loc printre servitori. Aţi citit fără îndoială în Evanghelie că mama apostolilor Iacob şi Ioan a cerut, în numele fiilor ei, ca ei să fie aşezaţi în Ceruri de-a dreapta şi de-a stânga lui Iisus.

Să doreşti să fii primul, nu este un lucru condamnabil, căci Dumnezeu însuşi a pus în om această dorinţă. Veţi spune că este vorba aici de vanitate. Da, dar nu este vanitatea tocmai aceea care îi împinge pe oameni să facă lucruri minunate? Este

adevărat că ele sunt minunate mai ales pentru cei din jurul lor care sunt beneficiarii acestora, şi nu într-atât pentru cel vanitos însuşi care se cheltuieşte şi se zbate pentru a place celorlalţi şi pentru a câştiga încuviinţarea şi admiraţia lor. Artiştii sunt toţi vanitoşi, dar câtă fericire, câtă bucurie dăruiesc ei celorlalţi atunci când cântă, în timp ce poate că ei înşişi sunt câteodată descurajaţi şi nefericiţi!

Vanitatea nu devine prilej de îngrijorare decât atunci când ea ascultă de mobiluri pur egoiste, când omul vrea să-şi satisfacă dorinţele în detrimentul altora, înlăturând sau zdrobind pe cei din jurul său. Dar a dori să fii cel mai bogat şi cel mai puternic pentru a-i ajuta pe cei săraci sau pentru a conduce întreprinderi care vor fi benefice tuturor, este bine înţeles, cu totul altceva.

În ceea ce priveşte cealaltă tendinţă, aceea de a rămâne mic, necunoscut, pe care o întâlnim la unele persoane fără ambiţie, este ea oare de condamnat? Depinde. Dacă aţi ales calea spiritualităţii şi vă apropiaţi cu fiecare zi ce trece de Domnul, de dragostea Lui, de lumina Lui, rămânând în acelaşi timp înţelegător, generos, umil pentru a nu-i strivi pe ceilalţi cu superioritatea voastră, evident că este minunat. Dar dacă modestia voastră se datorează numai unor concepţii mediocre şi înguste asupra existenţei, nu este un lucru grozav; nu faceţi nimănui nici un bine, sunteţi inutili. Deci, vedeţi, fiecare tendinţă poate fi bună sau rea şi întotdeauna înţelepciunea şi dragostea sunt cele care trebuie să o conducă.

Fără o direcţie, fără un control, dorinţa de mărire poate dăuna, dacă nu altora, cel puţin persoanei în cauză. Au existat în istoria umanităţii persoane care au dorit atât de mult să se ridice deasupra mediei

oamenilor, prin ştiinţă, prin concepţia lor asupra lucrurilor, încât, singurătatea s-a închis în jurul lor din ce în ce mai mult, şi ei au suferit. Bineînţeles, au avut gloria, toată lumea vorbea despre ei, dar au fost singuri, căci nu au luat în considerare că trăiau pe pământ şi că nu ar fi trebuit să piardă niciodată contactul cu oamenii. În toate cele trebuie să ştim să creştem şi să descreştem. Vă voi da un exemplu: gândiţi-vă la un mag sau la un preot: pentru a sluji anumite ceremonii, el se îmbracă cu haine sacerdotale, poartă ornamente somptuoase... Dar odată sfârşite ceremoniile, el reia aceleaşi haine ca toată lumea. După o manifestare glorioasă a spiritului, el reia o atitudine simplă, naturală. Şi chiar dacă nu îmbracă haine de ceremonie, un Maestru poate apare discipolilor săi, în anumite circumstanţe, sub o lumină atât de măreaţă, atât de sublimă, încât ei nu îl recunosc şi sunt stupefiaţi, orbiţi. Dar, dacă îl reîntâlnesc câteva ore după aceea, îl regăsesc simplu, accesibil ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aceasta dovedeşte că Maestrul este înţelept şi plin de dragoste. Plin de dragoste pentru că el nu vrea să rămână multă vreme departe de oameni şi înţelept pentru că o fiinţă omenească, fie ea chiar şi cel mai mare Iniţiat, nu se poate menţine fără pauze la un nivel sublim, căci aceasta ar necesita o tensiune prea mare, o prea mare cheltuială de energii psihice, şi sistemul său nervos nu ar rezista.

Oamenii care abordează un aer distant şi inspirat, ca şi cum ar fi într-o continuă comunicare cu Cerul, joacă teatru, căci nu este posibil să te menţii fără întrerupere în astfel de stări. Şi de altfel, chiar dacă joacă teatru, acest lucru constituie o suprasolicitare a sistemului nervos. Nimic nu este mai obositor decât a

forţa muşchii feţei să păstreze o expresie artificială care nu corespunde adevăratei stări interioare. Trebuie să vă destindeţi muşchii feţei şi pentru aceasta este mai bine să nu jucaţi roluri pentru care nu sunteţi făcuţi, ci să rămâneţi simpli şi naturali.

Trebuie să ştiţi când să vă arătaţi mari şi când să vă arătaţi mici. V-am mai spus, inima este cea care vă învaţă lecţia: ea se contractă şi se dilată alternativ. Dacă inima noastră este atât de înţeleaptă, de ce n-am fi şi noi tot atât de înţelepţi? Din păcate, această înţelepciune lipseşte, mai ales femeilor: lor le place să se prezinte mai expresive, mai amabile, mai inspirate sau mai îndrăgostite... Mai ales când o femeie întâlneşte o prietenă a ei pe care nu a mai văzut-o de mult, pentru a-i arăta cât este de fericită, cum a reuşit în viaţă, ea joacă un rol. Şi apoi, după plecarea prietenei, dintr-un te miri ce, izbucneşte în lacrimi. Dacă este întrebată: „Dar ce s-a întâmplat? - Nimic, va răspunde, nervii”. Bineînţeles că de vină sunt nervii, pentru că ea a forţat măsura. Şi pentru ce această viaţă artificială? Pentru a arunca praf în ochi? Ei bine, aceasta este vanitatea, şi încă o vanitate stupidă!

Vanitatea este cea care umflă lucrurile în timp ce modestia le readuce la starea normală. Dar vanitatea epuizează. Pentru a arăta că este bogat, câte cineva dă mereu recepţii, banchete, serbări... Când vistieria lui începe să se golească, începe să se împrumute pentru a putea continua, şi apoi, într-o zi vine ruina totală. În câte domenii nu s-au văzut oameni ruinaţi prin vanitatea lor: ei voiau să fie luaţi drept oameni excepţionali! Deci reţineţi bine aceasta: vanitatea epuizează, în timp ce simplitatea, modestia, vă ajută să vă recuperaţi energiile. De aceea înţelepciunea ne sfătuieşte să rămânem simpli. Da, câteva ore, câteva

zile, trebuie să rămânem simpli, şterşi pentru a recupera energiile pe care am fost obligaţi să le cheltuim vrând să-i ajutăm pe ceilalţi, să-i luminăm, să le distribuim bogăţii.

Omul a fost crescut pentru a participa la gloria divină. Această idee este simbolizată în Evanghelii prin parabola festinului. La acest festin, un invitat nu a fost acceptat pentru că nu îşi îmbrăcase hainele de ceremonie. Aceasta înseamnează că pentru a fi primit la serbările pe care le dă Cerul, trebuie, vorbind simbolic, să purtăm podoabe şi haine somptuoase. Da, dar apoi trebuie să ştiţi să părăsiţi petrecerea, să vă dezbrăcaţi de toate podoabele şi să mergeţi să vă reculegeţi undeva unde nu vă vede nimeni... pentru a vă putea pregăti pentru o nouă serbare.

Dacă aţi fi ştiut să observaţi, aţi fi remarcat că şi în viaţa cotidiană omul ascultă de aceste două mişcări. Dimineaţa, se scoală, se îmbracă, pleacă de acasă şi se manifestă în diferite feluri. Seara, revine acasă, se închide în camera lui, îşi scoate hainele, se scufundă în pat, stinge lumina şi adoarme. Iar a doua zi, totul reîncepe. Omul apare şi dispare continuu, deci el cunoaşte instinctiv aceste două legi. Şi atunci de ce, când este vorba să le aplice în alte domenii, nu mai ştie când să dispară şi când să reapară, când să se arate şi să radieze şi când să se eclipseze, să „reintre în culise”, cum se spune în teatru? Din moment ce dispariţia nu este nimic altceva decât recuperarea energiilor, dacă omul nu ştie să dispară, el nu va recupera niciodată, ca toţi acei oameni care petrec zile şi nopţi surmenându-se şi apoi sunt complet epuizaţi. În acel moment, bineînţeles că el dispare, şi dispare de tot! Da, o dispariţie forţată, dar aşa ceva nu este de dorit!

II.

Forţa care ne împinge continuu să acţionăm pentru a ajunge la ceva mai bun, nu este încă cunoscută şi îmbracă mereu alte feţe. În realitate, este uşor de distins: dacă este îndreptată spre pământ, către căutarea de bunuri şi succese materiale pentru a epata galeria, atunci este vorba de vanitate şi nu este chiar atât de recomandat ca ea să fie cultivată. Dar dacă este îndreptată către Cer, adică se manifestă ca o dorinţă de a îndeplini voia lui Dumnezeu, pentru a merita să fii primit printre aleşi, aceasta nu mai poartă numele de vanitate ci de glorie divină, căci este o dorinţă care atinge eternitatea, şi ei trebuie să-i dăm frâu liber.

Să luăm un exemplu simplu, cum ar fi cel al hainelor. Unii oameni sunt indignaţi când văd felul în care se îmbrăcau în trecut aristocraţii. Catifele, satinuri, mătăsuri, dantele, perle şi pietre preţioase, pentru ce tot acest etalaj? Pentru a atrage atenţia şi a arunca praf în ochi? Da, dar iată că atunci când în pictura tuturor ţărilor s-a dorit reprezentarea Îngerilor, a Arhanghelilor, a Divinităţilor aceştia nu au fost îmbrăcaţi în haine grosiere, din contră; şi ei au fost reprezentaţi în haine minunate, acoperiţi cu aur şi cu pietre preţioase. În acest caz, exceptând spiritele înguste care nu vor să accepte legea corespondenţelor, nimeni nu este şocat. Căci, în mod inconştient, toţi simt această corespondenţă între bogăţia interioară şi bogăţia exterioară, între frumuseţea interioară şi frumuseţea exterioară.

De altfel, în domeniul invizibil, un Iniţiat, un Sfânt, un Profet, un Mare Maestru, poartă haine somptuoase şi pietre preţioase, şi aceste haine sunt aura.

Adevăratele veşminte ale Iniţiatului sunt aura sa cu toate culorile, iar pietrele preţioase reprezintă calităţile şi virtuţile sale. Cu siguranţă că aţi citit în Biblie povestea lui Iosif, căruia tatăl său, Iacob, i-a dăruit o tunică în mai multe culori care a stârnit gelozia fraţilor săi. Această tunică a lui Iosif este evident simbolul aurei sale. Amintiţi-vă, deasemenea, de hainele sacerdotale pe care le purta Marele Preot la evrei: fodul şi mai ales pectoralul cu cele douăsprezece pietre preţioase.

Această tradiţie a hainelor şi a ornamentelor sacerdotale s-a păstrat până în zilele noastre, cu aceeaşi semnificaţie: bogăţia exterioară trebuie să semnifice bogăţia interioară a celui ce le poartă. Ele au şi un rol magic: ele nu acţionează numai asupra celui ce le poartă transpunându-l într-o stare mai sacră, mai mistică, dar acţionează şi asupra spiritelor din lumea invizibilă pe care vrea să le atragă sau să le respingă. Bineînţeles că esenţial rămâne ceea ce se petrece în inima şi în sufletul preotului, al Iniţiatului, căci nu hainele sunt acelea care îi dau măreţia, puritatea, înţelepciunea şi puterea, dacă el nu le posedă.

Bineînţeles că această corespondenţă între aparenţa interioară şi apariţia exterioară nu prea mai există la oameni: se întâlnesc oameni urâţi sau săraci pe dinafară care sunt frumoşi şi bogaţi înăuntrul lor, şi invers; eu v-am explicat deja de ce lucrurile stau astfel. Dar în lumea divină, în Cer, există o corespondenţă absolută între interior şi exterior. Mă veţi întreba: „Dar fiinţele de sus au şi o aparenţă exterioară?” Bineînţeles, tuturor calităţilor, virtuţilor şi forţelor le corespunde câte o formă, un suport, un vehicul. Noi spunem că fiinţele de sus sunt spirite, dar ele nu sunt pur şi simplu spirite. Orice spirit, oricât de elevat ar fi,

posedă un corp, dar acesta este alcătuit dintr-o materie atât de cristalină, de transparentă, de subtilă, încât noi nu o putem vedea. Spiritele au un corp care corespunde forţelor şi calităţilor pe care le posedă, la fel cum colierele, coroanele şi toate podoabele corespund acumulărilor spirituale, căci perlele şi pietrele preţioase simbolizează anumite virtuţi. Astăzi, bineînţeles, vedeţi oameni purtând haine şi podoabe minunate pe care nu le merită. Totul nu este decât minciună, teatru: ei vor să atragă atenţia asupra unei aparenţe frumoase pentru a-şi ascunde mizeria interioară.

Şi totuşi, dorinţa de a te arăta sub o lumină cât mai avantajoasă nu are nimic rău în sine. Se poate spune chiar că natura însăşi a pus în om această tendinţă pentru a-l obliga să evolueze. Se poate întâmpla ca, în dorinţa de a atrage aprobarea sau admiraţia altora, unii să fi reuşit să se depăşească. Oamenii care erau fricoşi, dar nu voiau să-şi decepţioneze familia care îşi pusese încrederea în ei, au devenit adevăraţi eroi. Şi un artist nu conteneşte în a se perfecţiona în arta sa, pentru ca publicul să nu se plictisească niciodată de el şi de operele lui. De altfel, şi educatorii, părinţii, profesorii încearcă să folosească această tendinţă pentru a obţine de la copii rezultate mai bune. Când îi arăţi unui copil că aştepţi ceva de la el, că ai încredere în el, el face tot posibilul pentru a reuşi. Chiar şi de la un delicvent se pot obţine rezultate bune dându-i o responsabilitate care să-i arate că se are încredere în el. În cea ce mă priveşte, aceasta este metoda pe care eu o utilizez cu tinerii: le arăt întotdeauna ceea ce pot să devină, viaţa de splendoare care poate deveni a lor dacă lucrează după regulile divine, şi am văzut toate

transformările pe care această idee le poate produce în ei.

Vanitatea este deci întotdeauna o tendinţă bună în măsura în care ea este pusă în serviciul evoluţiei. Eu v-am spus întotdeauna că sunt vanitos: numai că nu vreau să obţin aprobarea oamenilor căci numai Dumnezeu ştie prin ce drumuri întortocheate trebuie să treci pentru a-i satisface. Nu, ceea ce doresc eu să câştig este aprobarea Entităţilor sublime de sus şi aceasta mă obligă să dezvolt în mine tot ceea ce este mai bun şi mai frumos. De fapt, vanitatea este totdeauna în legătură cu frumuseţea. Când cineva este frumos, doreşte imediat să se arate celorlalţi pentru a fi admirat. În timp ce acel care nu are nimic demn de a fi admirat nu are chef să se arate. O femeie care şi-a pătat rochia sau căreia i-a fugit un ochi de la ciorap nu va merge, pentru a fi văzută, pe strada cea mai luminată, din contră, ea va face în aşa fel încât să treacă cât mai neobservată.

Natura este cea care i-a dat omului vanitatea, şi, de altfel, vanitatea este mult mai naturală decât orgoliul. Orgoliul nu este ceva natural, este chiar o atitudine care are în ea ceva monstruos. Deci nu încercaţi să vă lepădaţi de vanitate, căci nu veţi mai realiza nimic... Ah! Draga mea vanitate! Eu, dacă ar trebui să o abandonez, aş fi pierdut. Deci, o păstrez cu grijă, dar fac în aşa fel încât ea să fie în slujba mea şi nu eu în a ei, căci altfel ştiu unde m-ar târî ea. Am înţeles de multă vreme că vanitatea poate fi utilă, că ne putem servi de ea, că o putem pune la lucru, dar cu condiţia să înţelegem cât este de periculos să dorim gloria pentru noi înşine. Ceea ce trebuie să facem este să-l glorificăm pe Domnul, un ideal sublim pentru care să lucrăm; din această glorie divină vom fi într-o zi

aureolaţi. Deci, învăţaţi şi voi să vă orientaţi vanitatea într-o direcţie mai bună, adică în sus.

Se poate spune că există tot felul de vanităţi: una inferioară şi una superioară; una vă împinge să vă extindeţi în plan orizontal şi alta să vă ridicaţi, să luaţi direcţia verticală. Inconvenientul, cu vanitatea inferioară, este că ea suscită imediat gelozia şi ostilitatea pentru că se dă în spectacol şi face zgomot pentru a atrage privirile. Dacă numele vostru apare pe toate afişele de teatru şi de cinema sau pe toate etichetele de produse, sau pe paginile publicitare ale tuturor revistelor, vor exista întotdeauna persoane care se vor simţi lezate de reuşita voastră: şi ele aveau ambiţii, şi ele voiau să obţină reuşita şi gloria, dar iată că voi sunteţi cei care aţi reuşit şi ei vă invidiază. În timp ce, dacă îi lăsaţi pe ei să-şi facă afacerile lor în linişte şi voi vă veţi ocupa doar de perfecţionarea voastră, de a vă apropia din ce în ce mai mult de Domnul, acel drum este, vă asigur, cu mult mai liber şi ei vă vor lăsa în pace.

Cap. 11 - Orgoliu şi smerenie

Vanitatea se arată bună, amabilă, generoasă; ea merge peste tot pentru a fi văzută, ea face bine pentru a fi remarcată, este serviabilă pentru a fi apreciată. Dar celui care o manifestă îi este dăunătoare, asta este sigur. În schimb, în ceea ce priveşte orgoliul, el nu-i este nimănui de folos; nici măcar celorlalţi. Cel orgolios este dur şi dispreţuitor, el vrea să fie apreciat şi respectat fără să facă nimic pentru altcineva. Satisfăcut de buna părere pe care o are despre el însuşi, el nu se duce să se prezinte în faţa celorlalţi, ci vrea ca ceilalţi să se deranjeze până la el pentru ca să

îl descopere. El este ca vârful muntelui, solitar, de gheaţă. Trebuie să urci pentru ca să îl găseşti şi chiar şi atunci rămâne deseori inaccesibil şi ascuns. Iar atunci când constată că nu i se acordă nici respect şi nici aprobare, că nu este recunoscut ca o fiinţă superioară, el se închide şi se întunecă. La cel vanitos există cel puţin o lumină... o lumină nu prea grozavă, ce-i drept, dar cel puţin face ceva pentru ca să strălucească. Cel orgolios este întunecat, este sub semnul lui Saturn, cât timp cel vanitos este mai curând sub semnul lui Jupiter.

Dacă se studiază această problemă din punct de vedere frenologic, se va observa că centrul vanităţii este situat pe lateralul craniului, în timp ce orgoliul este situat pe axa mediană puţin mai la spate. Dar vanitatea şi orgoliul nu îi sunt proprii numai omului; le vedem apărând deja la regnul vegetal şi la cel animal. Dintre animale, găina este vanitoasă, în timp ce cocoşul este orgolios. Dintre vegetale, pepenele este vanitos şi dovleacul este orgolios, roşia este vanitoasă şi prazul este orgolios. La oameni, femeia este mai curând cea vanitoasă şi bărbatul cel orgolios. O femeie orgolioasă este un bărbat deghizat şi invers. Pentru o femeie este mai potrivit să fie vanitoasă. În fiinţa noastră interioară întâlnim atât orgoliul cât şi vanitatea: intelectul este înclinat spre orgoliu, inima spre vanitate. Pe măsură ce se dezvoltă, intelectul devine orgolios, el se izolează de ceilalţi. Inima, din contră, este vanitoasă, simte nevoia de a arăta tot ce are sau tot ce ştie să facă.

Se poate spune că Iniţiaţii din Antichitate se caracterizau prin orgoliu: ei doreau să păstreze cu gelozie toate secretele şi ţineau mulţimea departe de mistere. În zilele noastre, din contră, Iniţiaţii au

tendinţa să reveleze totul, să dăruiască totul. Priviţi, toată Ştiinţa Iniţiatică este acum expusă la lumina zilei; s-ar putea afirma deci, că Iniţiaţii contemporani sunt mai curând vanitoşi. Să spunem astfel, dacă vreţi, că şi eu sunt vanitos, da, şi că graţie vanităţii mele voi învăţaţi de la mine multe lucruri, ceea ce nu ar fi cazul dacă aş fi orgolios.

Dar, să ne oprim acum asupra orgoliului care este într-adevăr defectul cel mai greu de învins, chiar şi pentru un Maestru sau pentru un Iniţiat. Mulţi oameni care au urcat, de exemplu până în vârful unor munţi înalţi, au constatat că, acolo sus multe dintre slăbiciunile şi dorinţele lor inferioare îi părăsiseră, ei se simţeau mai mari, mai dezinteresaţi, mai generoşi. Un singur lucru nu îi părăsea: orgoliul. Ca şi copacii care nu pot rezista deasupra unei anumite altitudini, tendinţele noastre inferioare nu rezistă la o anumită elevare spirituală, cu excepţia orgoliului care, ca lichenul agăţat încă de stâncile cele mai înalte, îi acompaniază pe Sfinţi şi pe Iniţiaţi până la ultimul lor grad de evoluţie.

Este destul de uşor să te eliberezi de toate celelalte defecte, dar de orgoliu este deosebit de dificil, cu atât mai dificil cu cât el este capabil să îmbrace toate aparenţele, chiar şi cele virtuoase, cele mai luminoase. Câţi nu sunt aceia care au căzut deja din cauza orgoliului lor, mândri de ştiinţa lor, de puterea lor, de sfinţenia lor! Cu toată înţelepciunea lor, ei nu au observat că inima lor se împietrea şi unii chiar au sfârşit prin a crede că ei erau Dumnezeu pe pământ. De aceea este recomandabil ca discipolul să se ferească încă de la început.

Ce este orgoliul? Un mod de a ţine capul şi de a privi. Bineînţeles, iată o definiţie pe care nu o veţi găsi

în nici un dicţionar. Dar de ce nu aş avea dreptul să am definiţii proprii? Şi umilinţa este tot un fel de a ţine capul... veţi înţelege îndată. Să presupunem că obişnuiţi să priviţi mereu numai în jos, ce veţi vedea? Animale, insecte, microbi, adică proşti, nebuni, criminali. Comparându-vă cu ei, vă veţi găsi inteligent, genial, o perfecţiune şi veţi începe să-i dispreţuiţi pe ceilalţi, să doriţi să-i striviţi. Iată orgoliul: o comparaţie cu cei ce se află sub voi. Smerenia este atitudinea inversă: ea constă în a privi în sus, în a ridica ochii către toate făpturile superioare... şi comparându-vă cu ele, vă veţi găsi foarte mic.

Tradiţia iniţiatică povesteşte că Lucifer era cel mai mare şi cel mai frumos dintre Arhangheli. În puterea sa, a început să creadă că este egalul Domnului şi a vrut chiar să Îl detroneze. Şi acesta este tot orgoliu: a ne crede egali cu o fiinţă care ne depăşeşte şi să dorim să o înlocuim. Văzând aceasta, un alt Arhanghel s-a ridicat şi a spus: „Cine este asemenea Domnului?” în ebraică „Mi (cine) - Ka (asemenea) - El (Dumnezeu)”. Atunci Domnul, care se spune că privea scena, a spus: „De acum înainte te vei numi Mikael (Mihai) şi vei fi conducătorul oştilor cereşti”. Dacă orgoliul l-a făcut să cadă pe cel mai mare dintre Arhangheli, care în căderea lui a antrenat şi alţi îngeri, cu atât mai mult el poate produce căderea oamenilor.

Pentru a scăpa de orgoliu trebuie să facem eforturi şi să cunoaştem cele două naturi ale noastre, cea superioară şi cea inferioară, individualitatea şi personalitatea despre care v-am vorbit deja de atâtea ori, şi să învăţăm să lucrăm cu ele. Numai cu această condiţie vă puteţi păzi de orgoliu. Exact ca şi în cazul vanităţii, al furiei, al forţei sexuale: în loc să fiţi învinşi, subjugaţi de orgoliu, îl puteţi domina dându-i de lucru.

Nici eu nu mă simt apărat dacă nu fac acest lucru. Umanitatea duce cu ea acest orgoliu de milioane de ani, dar el îşi are raţiunea de a fi, şi învăţând să-l dominăm pentru a-l pune la lucru, putem scăpa de el.

Prima condiţie pentru a fi stăpân pe orgoliu este a şti să-i recunoşti manifestările. Dar mulţi oameni iau orgoliul drept umilinţă şi invers. Atunci când văd un om care stă în faţa celor puternici din această lume cu o atitudine servilă pentru că se simte sărac, neştiutor şi slab în comparaţie cu ei, ei spun că el este umil. Dar când întâlnesc pe cineva care vrea să realizeze Împărăţia Domnului, spun: „Ce orgoliu!” Nu, ei se înşeală. Primul nu este umil: el se înclină în faţa celui bogat şi puternic din cauza slăbiciunii lui sau din nevoie, căci nu poate face altfel, dar dăruiţi-i puţină bogăţie şi puţină forţă şi veţi vedea atunci dacă este într-adevăr umil!

Nu trebuie să ne încredem în atitudinea unora pe motiv că, pentru moment, nu fac rău nici unei muşte. Ei sunt docili; dar docili faţă de cine? Câţi nu sunt ca aceia care în momentul în care ajung să posede mijloacele de a se impune, îşi spun: „Cutare şi cutare mi-au făcut rău altădată, las’ că le dau eu lor acum o lecţie!” şi se răzbună. Dacă un om, atunci când a primit în mână bogăţia şi puterea rămâne înţelegător, accesibil, se poate spune că umilinţa sa este reală, autentică. Dar atâta vreme cât această experienţă nu a fost făcută, nu putem fi siguri de nimic.

Priviţi, deasemenea, anumite persoane aşa-zis umile, în diferite încercări. Câte din ele, în faţa celor mai mici dificultăţi nu se revoltă împotriva Domnului sau chiar îi neagă existenţa! Adevărata umilinţă nu este să te înclini în faţa celor puternici, a celor bogaţi, a călăilor, ci în faţa lumii divine, în faţa Domnului, să

respecţi tot ce este sacru, să-l păstrezi în tine şi în jurul tău. Câţi nu se cred umili, în timp ce calcă în picioare legile divine! Nu, umilinţa este serviciul absolut, disponibilitatea absolută, este supunerea absolută faţă de Creator.

În opinia unora, Iisus era orgolios pentru că spunea: „Eu sunt fiul Tatălui”, gonea negustorii din Templu cu un bici şi îi numea pe farisei „soi de vipere”, „fii ai diavolului”, „morminte spălate”... În realitate, El nu era orgolios, căci se supunea celor hotărâte în Ceruri şi în faţa celor mai cumplite suferinţe a spus: „Tată, facă-se voia Ta şi nu a mea”.

Orgoliosul este acela care îşi închipuie că el este totul, că el nu depinde de nimeni şi de nimic, exact ca şi o lampă care ar pretinde că ea este cea care dă lumina, fără să se gândească că, dacă centrala electrică va înceta să-i mai furnizeze curentul electric, va rămâne întunecată. Orgoliosul crede că el este izvorul fenomenelor ce se petrec în el; de aceea, pentru a scăpa de orgoliu, Iniţiatul care obţine o victorie spirituală nu trebuie să spună: „Eu sunt cel care am reuşit!” ci „Doamne, Tu eşti cel care ai reuşit prin mine... Fie ca gloria să revină numelui Tău!”.

Omul umil ştie că el nu este o fiinţă izolată, că nimic nu depinde de el şi că, dacă nu rămâne legat de Cer, nu va avea nici forţă, nici lumină şi nici înţelepciune. El simte că este o za dintr-un lanţ infinit, conductorul unei energii cosmice care vine foarte de departe şi care curge prin el către ceilalţi oameni. Omul smerit este o vale stropită cu apa care coboară de pe înălţimi pentru a fertiliza câmpiile, el primeşte forţele care izvorăsc în munţi şi atunci cunoaşte abundenţa. În timp ce cel orgolios, care crede că depinde numai de el, sfârşeşte, mai devreme sau mai

târziu, prin a pierde totul. Încă nu a fost înţeleasă toată bogăţia umilinţei.

Orgoliul este un defect al intelectului şi dacă vreţi să vedeţi una dintre cele mai strălucitoare manifestări ale orgoliului în lume, ascultaţi-i vorbind pe oamenii de ştiinţă, pe filozofi, pe artişti, pe oamenii politici, atunci când îşi prezintă ideile, punctele lor de vedere, crezul lor: toţi sunt convinşi că sunt singurii care au dreptate, care gândesc corect, şi sunt gata să-i masacreze pe ceilalţi pentru a face să triumfe convingerile lor. Istoria este plină de aceşti oameni care, convinşi că ei sunt cei care se află în posesia adevărului, sau măcar de a fi braţul drept al Domnului, şi-au permis să devasteze oraşe întregi, să masacreze populaţia. Priviţi doar Biserica cu Inchiziţia. Toţi acei preoţi, acei episcopi s-au crezut atât de superiori încât şi-au permis să-i extermine pe cei pe care i-au considerat că greşesc. Ce orgoliu, ce prezumţie!

Atâta vreme cât îşi închipuie că punctele lor de vedere sunt cele mai bune şi se pronunţă în orice problemă într-o manieră care nu admite replică, oamenii nu vor face altceva decât să comită erori. Căci, această atitudine este contrarul unei atitudini inteligente. Adevărata inteligenţă este umilinţa, adică să recunoaştem că există fiinţe deasupra noastră care ne depăşesc şi care pot înţelege lucrurile mai clar, mai pur, şi mai divin decât noi. Numai un idiot îşi poate închipui că felul lui de a vedea lucrurile este absolut. Omul inteligent va spune: „Iată, pentru moment gândesc aşa, sunt aşa, înţeleg aşa. Dar asta nu înseamnă că nu există alte fiinţe mai evoluate, care sunt capabile să mă înveţe sau să mă ajute. Voi merge să le caut.” Iată adevărata inteligenţă.

Dar unde întâlneşti fiinţe care să judece atât de înţelept? Câţi nu sunt aceia care îşi varsă sângele şi îşi sacrifică viaţa (sau pe cea a altora) doar pentru a demonstra că ei au dreptate! Căci din nefericire, nimic nu produce mai multe conflicte între oameni decât dezacordul asupra ideilor. Toţi sunt dispuşi să se accepte unii pe alţii cu slăbiciunile şi lipsurile lor, dar de îndată ce ideile lor politice, filozofice sau religioase diverg şi se opun, războiul e gata. Priviţi lumea: câtor fiinţe excepţionale nu li s-au recunoscut virtuţile şi sfinţenia numai pentru că aveau puncte de vedere diferite! Au fost decapitaţi ca nişte hoţi ordinari, fără nici o consideraţie pentru valoarea lor morală. Orgoliul te face orb la virtuţile celui ale cărui opinii vrei să le combaţi. Orgoliul este cel care aţâţă fiinţele unele împotriva altora, şi umilinţa este cea care restabileşte armonia între ele.

Înţelepciunea, inteligenţa, adevărata inteligenţă divină, o posedă fiinţele umile, cele care nu se încred numai în elucubraţiile intelectului lor. Atâta vreme cât intelectul vorbeşte, discută, face zgomot şi ocupă el singur tot locul, mentalul superior nu mai poate să-şi spună cuvântul. Singur mentalul superior ne permite să înţelegem scopul divin pentru care omul a venit pe pământ şi nu numai să-l înţelegem ci să-l şi realizăm. Lipsit de această umilinţă, care permite să ne proiectăm dincolo de intelect, omul va trece mereu pe lângă esenţial. Doar atunci când va fi reuşit să reducă pretenţiile nesăbuite ale intelectului, el va da mentalului superior posibilitatea de a se manifesta, şi splendoarea universală se va descoperi în faţa privirii sale uimite.

Toţi cei care sunt convinşi de dreptatea absolută a opiniilor lor, sunt orgolioşi. Veţi spune: „Atunci

niciodată nu trebuie să ne gândim că avem dreptate?” Bineînţeles că da, şi eu vă voi da metoda pentru ca acest gând să nu antreneze o atitudine de orgoliu. Dar mai întâi este necesar să aveţi idei clare asupra naturii inteligenţei, ca şi asupra originii punctelor voastre de vedere, a opiniilor.

Inteligenţa noastră nu este altceva decât suma, sinteza multor mii de centre şi organe care se află în noi, a tuturor tendinţelor, pulsiunilor pe care le transformăm din încarnare în încarnare de milioane de ani, este un rezumat al tuturor facultăţilor şi capacităţilor pe care le posedă celulele care compun organismul nostru, iar cu cât celulele sunt mai evoluate, mai sensibile, mai armonioase, cu atât inteligenţa noastră este mai dezvoltată. Iată ceea ce trebuie înţeles. Inteligenţa nu este un atribut separat, distinct, independent de ansamblul fiinţei umane, de celulele sale, de organele sale. De aceea, a gândi corect nu necesită numai un efort al intelectului, este în realitate rezultatul unei întregi discipline de viaţă.

Să mergem mai departe. Care este originea acestei inteligenţe pe care noi o posedăm? Ea este reflectarea Inteligenţei Cosmice. Dar este o reflectare imperfectă, căci trecând prin toate celulele noastre care sunt adesea prada dezordinii pasiunilor noastre, bineînţeles că este limitată şi întunecată. Inteligenţa Cosmică nu se poate manifesta perfect printr-un individ care nu ştie încă să-şi stăpânească mişcările instinctive; dar cu cât se purifică, se perfecţionează cu atât mai mult creşte capacitatea lui de a sesiza şi a capta lumina acestei inteligenţe.

Din moment ce inteligenţa este o consecinţă a stării în care se află toate celulele corpului său, discipolul trebuie să vegheze să le menţină într-o stare

cât mai armonioasă, fiind atent la calitatea hranei sale fizice, dar mai ales a celei psihice (la senzaţiile sale, la sentimentele sale, la gândurile sale); altfel el rămâne închis celor mai mari revelaţii. Nu există un alt mod de a-ţi ameliora inteligenţa, decât prin a-ţi îmbunătăţi felul în care trăieşti. Eu am crezut aceasta întotdeauna, am ştiut-o întotdeauna şi întotdeauna am lucrat în acest sens.

Când văd câteodată persoane care îşi dau cu părerea asupra unor subiecte despre care nu ştiu nimic, cu certitudinea absolută asupra adevărului pe care îl susţin şi care sunt gata să-i extermine pe ceilalţi şi să se distrugă pe sine în numele convingerilor lor, sunt uluit. Ei nu-şi vor pune niciodată întrebarea: „Şi dacă mă înşel? Poate că nu sunt chiar atât de evoluat, atât de purificat, de receptiv. Oare am dreptul să fiu atât de convins? Trebuie să mă asigur: voi mai studia.” A, nu, nu, ei îi vor ucide pe ceilalţi, se vor ucide şi pe ei, dar nu vor renunţa la părerile lor.

Dar cum pot oare oamenii să fie într-atât de convinşi că au dreptate în toate, în evenimente, în religie, în politică, în dragoste?... După câţiva ani îşi schimbă complet părerile şi din nou cred că au dreptate. În tinereţe au gândit într-un fel, adulţi gândesc altfel şi la bătrâneţe vor gândi iar altfel. Atunci de ce ţin atât la ideile lor? Ar trebui să-şi spună: „Din moment ce mi-am schimbat părerile până acum de mai multe ori, cine îmi dovedeşte că de data asta am dreptate?” Chiar şi la 99 de ani trebuie să ne spunem: „Aştept încă pentru ca să mă pronunţ. Poate că de azi în câteva mii de ani, voi vedea lucrurile mai clar. Mi-am schimbat de atâtea ori părerile în cursul vieţii!”. Trebuie să fim într-adevăr convinşi, dar nu de capacităţile noastre de a judeca, căci ele sunt limitate,

incomplete. Mai trăiţi încă puţin şi vă veţi schimba încă de câteva ori părerile.

Acum, că aţi înţeles cât suntem toţi de ameninţaţi de orgoliu, luaţi-vă precauţiuni pentru a nu fi atinşi: în fiecare zi încercaţi să priviţi în sus, să vă comparaţi cu fiinţele care vă depăşesc, Arhanghelii, Divinităţile, şi veţi vedea că nu sunteţi mare lucru. De aceea în loc să vă daţi cu părerea asupra tuturor subiectelor spunând: „După părerea mea, este aşa... În opinia mea...” încercaţi să cunoaşteţi opinia Ştiinţei Iniţiatice, a Marilor Maeştri ai umanităţii, întrebaţi-i cum văd ei lucrurile pentru ca ei să vă comunice lumina lor. Toţi se înşeală atâta vreme cât nu s-au dus să-şi verifice opiniile, modul lor de a vedea lucrurile, comparându-le cu Inteligenţa Cosmică. Istoria este cea care dovedeşte că după ani de zile se observă că au comis erori mari.

Deci, iată cea mai bună metodă pentru a rezista orgoliului. Ştiind că din cauza erorilor pe care le-aţi putut comite în încarnările anterioare, aveţi în această existenţă o inteligenţă foarte limitată şi că a vă baza pe ea înseamnează a vă lăsa pradă catastrofelor, trebuie să cereţi permanent părerea lumii divine. În fiecare zi obişnuiţi-vă să priviţi în sus şi să spuneţi: „Iată ce gândesc eu despre acest subiect, despre această persoană. Am oare dreptate? Luminaţi-mă”. În acel moment, nu numai că nu mai puteţi fi orgolioşi, dar primiţi răspunsuri clare şi adevărate şi sunteţi pe drumul cel bun. Să nu credeţi niciodată că aţi atins perfecţiunea, nu, voi mergeţi doar pe drumul către perfecţiune. Trebuie să fiţi foarte atenţi căci atâta vreme cât nu aţi ajuns încă în vârf, puteţi încă să vă înşelaţi.

De altfel, se poate spune că toţi aceia care nu lucrează cu adevărat pentru ca să-şi transforme modul

de viaţă, care continuă să se lase hărţuiţi de dorinţele lor inferioare, chiar dacă cer Cerului să fie luminaţi, primesc un răspuns eronat; nu este vorba de intuiţie, ci de o impresie mincinoasă. De ce? Pentru că răspunsul Cerului trecând prin toate straturile lor impure pe care le-au acumulat, suferă o deformare. Exact ca atunci când scufundăm un baton în apă: el ne pare frânt. Da, chiar şi sfaturile lumii divine, dacă trec prin straturi de impurităţi, se deformează. Şi atunci există atâtea riscuri de erori că este mai bine să nu ascultaţi ceea ce recepţionaţi. Multă lume este receptivă, puţin mediumnică, puţin clarvăzătoare, şi este adevărat că captează elemente din lumea invizibilă dar sunt elemente amestecate, cărora este bine să nu li se dea credibilitate. Singur acela care face eforturi pentru a se purifica, a se curăţa, a se înnobila, primeşte de la Ceruri răspunsuri clare, limpezi şi adevărate.

Cap. 12 - Sublimarea forţei sexuale

Povestea primului bărbat şi a primei femei, Adam şi Eva, aşa cum este relatată în Geneză, viaţa lor în grădina Edenului şi motivul pentru care ei au fost izgoniţi din această grădină este o povestire de o mare profunzime simbolică care niciodată nu va fi îndeajuns cercetată.

Dumnezeu a pus, deci, întreaga grădină a Edenului la dispoziţia Evei şi a lui Adam. El le-a interzis doar să guste din fructele Arborelui Cunoaşterii Binelui şi Răului. De ce?

Într-un anumit fel, Paradisul era un laborator alchimic, şi primii oameni erau alchimişti care studiau proprietăţile elementelor, simbolizate prin copacii grădinii. Şi dacă Dumnezeu le-a interzis să mănânce

din Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului, acesta era din cauză că el conţinea elemente pe care ei nu erau încă pregătiţi să le suporte, trebuiau să mai aştepte.

Dar, iată că Eva, mai curioasă decât Adam, observa aceste fructe cu mare interes fără a îndrăzni să le atingă. Dar în acel moment, şarpele care se afla în spatele ei s-a trezit, căci era foarte cald, şi şerpii se trezesc şi devin foarte agili la căldură. Ori, în acea zi, era foarte cald în Paradis... bineînţeles că toate acestea sunt simbolice!... şi şarpele ascuns în şira spinării Evei (A se vedea în „Centri şi corpuri subtile” - colecţia Izvor nr. 219 - cap.VI, partea I-a, unde Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului este asimilat sistemului de chakre şi şarpele forţei Kundalini.) s-a trezit şi i-a spus: „Încearcă, gustă din acest fruct, de ce te temi? Dacă vei mânca vei deveni asemenea Domnului, şi tocmai de aceea El ţi-a interzis”. Era adevărat că din cauza acestui fruct Eva va deveni asemeni lui Dumnezeu, dar numai după miliarde de ani de suferinţă, de peripeţii, de reîncarnări succesive. Deci Eva a mâncat din fructul interzis şi i-a dat şi lui Adam. Dar organismul lor nu-l putea suporta. Dumnezeu spusese: „Dacă veţi mânca din acest fruct, veţi muri”. Şi într-adevăr au murit, au murit în sensul că în ei s-a produs o schimbare de conştiinţă. Înainte erau liberi, fericiţi, uşori, luminoşi şi ei au murit pentru această stare superioară; au murit pentru bucuriile şi luminile Cerului şi au prins viaţă pentru suferinţele pământeşti.

Şarpele din Geneză este deci un simbol: simbolul forţei sexuale care s-a trezit în om şi căreia i-a căzut victimă. Şarpele se trezeşte la căldură şi adoarme la răceală. În toate pasiunile veţi întâlni căldura: o căldură care distruge şi care consumă totul în interior. În pădurile ecuatoriale unde domneşte o căldură

puternică, trăieşte cel mai mare număr de fiare sălbatice. Cel care se aventurează adesea la ecuator (stomac, sex) se izbeşte de pasiuni (fiare) care încep să se înmulţească în el.

Şarpele este considerat expresia răului în om, cu toate că în realitate simbolismul său nu este exclusiv negativ: din contră, şarpele este considerat şi simbolul înţelepciunii. Această dublă semnificaţie este foarte bine reprezentată prin Caduceul lui Hermes.

Pentru Iniţiaţi, primul şarpe al caduceului reprezintă forţa sexuală, cauza răului iar al doilea şarpe este simbolul transformării acestei forţe într-o altă energie, foarte puternică care este înţelepciunea şi clarviziunea. Iată pentru ce faraonii vechiului Egipt sunt adeseori reprezentaţi cu un şarpe mic care iese dintre cei doi ochi. Aceasta semnifică că ei au transmutat forţa sexuală ridicând-o până la creier. Această forţă transmutată le dă Iniţiaţilor posibilitatea de a arunca o privire asupra subtilităţilor lumilor supraterestre. Anumite religii ale Antichităţii aveau un cult pentru şerpi şi aceştia erau folosiţi ca oracole; la Delphi de exemplu, se spunea că Pythia săvârşea oracole sub inspiraţia unui şarpe Python.

Înţelepţii care cunosc legile şi mijloacele de a transforma puterea care dormitează în fiecare om, devin „şerpi”, adică fiinţe înţelepte, prudente. În India, înţelepţii sunt numiţi „nagi” adică şerpi, pentru a arăta că forţele răului pot deveni benefice dacă omul ştie să le transforme. Şarpele din noi se află în coloana vertebrală. La baza coloanei dormitează puterea şarpelui Kundalini, şi Kundalini poate face minuni în Iniţiatul care ştie cum să-l trezească. (A se vedea în „Centri şi corpuri subtile” - colecţia Izvor nr. 219 - Cap. V - Forţa Kundalini.)

Câţi religioşi din trecut considerau că forţa sexuală este o forţă diabolică care trebuie înfrântă prin toate mijloacele! Şi care era rezultatul? Ei nu mai aveau viaţă în ei, resursele lor scădeau, nu mai aveau nici elan, nici o bucurie. Îşi închipuiau că astfel vor deveni sfinţi. Dar sfinţenia nu este asta! În trecut, generaţii întregi au urmat acest drum şi ce a ieşit din asta?...

Bineînţeles, că dintre miile de mistici, unii aveau într-adevăr har, o inteligenţă şi o voinţă ieşite din comun, care le permiteau să treacă prin această uscăciune, dar nici ei nu se dezvoltau şi nu înfloreau. De ce? Pentru că nu ştiau că forţa sexuală este o energie divină pe care Creatorul a dat-o umanităţii, spre fericirea ei... şi nu spre nenorocirea ei aşa cum credeau ei.

Forţa sexuală este o energie care trebuie exploatată cu înţelepciune: este o sevă brută care se transformă în celule şi pe care spiritul o distribuie apoi în tot organismul sub formă de vitalitate în planul fizic, sub formă de dragoste şi de bucurie în inimă, sub formă de lumină şi înţelepciune în creier.

Forţa sexuală este o putere enormă pe care înţelepţii ştiu să o conducă: ei nu o lasă să îi chinuie sau să îi împingă să trăiască tragedii, ei nu o lasă să inunde sau să distrugă satele şi oraşele din ei, ci construiesc mari uzine, canale de irigaţie şi culeg roadele pe care această forţă repartizată cu înţelepciune le-a produs. Cu cât suntem mai raţionali în utilizarea forţei sexuale, cu atât acumulăm mai multe bogăţii spirituale. Forţa sexuală dominată, este exact ca şi apa unui mare fluviu pe care o canalizăm pentru a iriga pământuri, cum au făcut Egiptenii cu Nilul, asigurând astfel prosperitatea ţării. Cu cât omul exploatează mai înţelept forţa sa sexuală, cu atât el se

apropie de Împărăţia lui Dumnezeu şi înţelege sensul şi frumuseţea vieţii.

S-ar părea însă că, cu cât li se explică mai mult oamenilor problema dragostei din punct de vedere iniţiatic, cu atât înţeleg mai puţin. De ce? Pentru că de mii de ani ei au repetat de prea multe ori mereu aceleaşi practici, acelaşi mod de comportament; ei nu pot înţelege că după ce le-a dat făpturilor o perioadă de timp anumite comportamente sexuale, natura vrea acum să le schimbe drumul, pentru a-i face să descopere, în acest domeniu, alte moduri de manifestare, superioare, mai frumoase, mai spirituale. Când li se vorbeşte despre o astfel de concepţie asupra dragostei, ei răspund că dacă nu îşi vor mai putea satisface nevoile sexuale, vor muri, căci aceasta este ceea ce îi face să trăiască! Da, într-adevăr asta ţine în viaţă rădăcinile dar florile din vârf mor. Deci, totul depinde de persoană şi de gradul său de evoluţie.

Oamenii sunt făcuţi pentru a evolua în toate domeniile, şi atunci de ce nu ar evolua şi în domeniul dragostei? Şi tocmai acest stadiu superior, această evoluţie consistă în a sublima energia sexuală, a o dirija în sus, către cap, pentru a hrăni creierul şi a-l face capabil de cele mai minunate creaţii. Dragostea este o forţă divină care vine de sus şi ea trebuie respectată, păstrată şi chiar să ne gândim să o întoarcem înapoi către Cer, în loc să o trimitem în infern unde este luată şi utilizată de monştri, de larve, de elementali. Atâta timp cât oamenii nu vor cunoaşte modalităţile de a utiliza această energie pentru lucrări spirituale de mari proporţii, ei vor continua să o risipească şi de aceea sărăcesc, se abrutizează. Toată lumea ştie că forţa sexuală urmează o anumită direcţie. Dar sunt foarte puţini aceia care sunt

conştienţi de faptul că ea poate fi orientată într-o altă direcţie, şi care se decid să facă această experienţă.

Forţa sexuală este resimţită de majoritatea oamenilor ca o tensiune teribilă de care simt nevoia să se elibereze. Şi se eliberează, fără să ştie că pierd astfel ceva foarte preţios, o chintesenţă care este consumată în mod stupid numai în plăceri, în timp ce ea ar fi putut fi folosită pentru o adevărată regenerare a întregii lor fiinţe. Omul trebuie asemuit unui bloc cu 50 sau 100 de etaje; se va înţelege atunci că este necesară o presiune ridicată, o tensiune mare pentru a face ca apa să urce până la partea superioară a clădirii, pentru ca locatarii de la etajele superioare să beneficieze de apă pentru a se spăla, a bea, pentru a-şi uda florile, etc. Fără această presiune, apa nu va urca niciodată până sus. Dacă ei ar şti ce reprezintă această tensiune, dacă ar şti cum să o folosească, oamenii ar ajunge să-şi adape şi să-şi hrănească celulele creierului, căci această energie poate urca până la creier prin canale pe care natura inteligentă le-a construit special în acest scop.

Putem compara acest sistem de canale cu cel ce se găseşte într-un arbore. Toate substanţele extrase prin rădăcini din sol formează seva brută. Această sevă aspirată de perii absorbanţi ai rădăcinii este transportată prin vasele lemnoase de-a lungul trunchiului până la frunze şi apoi alimentează florile şi fructele. Arborele cunoaşte secretul alchimic al transmutării materiei. Şi atunci, dacă arborele cunoaşte acest secret, de ce omul nu l-ar cunoaşte şi el?

Tensiunea este deci folositoare, nu trebui să ne debarasăm de ea, căci graţie ei, energia poate urca până sus: altfel, în loc să se trezească pentru a face

lucrări minunate, celulele creierului vor rămâne amorţite, sărăcite, cloroformizate şi se vor mulţumi să asigure doar bunul mers al funcţiilor inferioare, atâta tot. Atâta vreme cât nu veţi învăţa să vă stăpâniţi, vă privaţi de toate posibilităţile de a deveni puternici şi inteligenţi.

Cum să-i faci pe bărbaţi şi pe femei să înţeleagă că, în planurile Inteligenţei cosmice, această energie a fost destinată să fie folosită pentru creaţii sublime? Nu este chip! Ei caută plăcerea, caută ceea ce este uşor de obţinut, ceea ce nu cere nici un efort. Ei bine, această plăcere trebuie plătită foarte scump. Ei nu ştiu că cel care face eforturi pentru a se domina, nu numai că se îmbogăţeşte, dar resimte şi o plăcere extraordinară. Dar cuvântul „plăcere" nu este cel potrivit aici căci el este legat de manifestările instinctelor inferioare, ci cuvintele „bucurie", „încântare", „extaz" sunt mai potrivite. Plăcerea nu este întotdeauna ceva de laudă, ba chiar câteodată ne este ruşine, în timp ce bucuria, încântarea, extazul nu pot fi atinse decât prin declanşarea forţei divine din noi.

Mă adresez în special tineretului. Tinerii nu-şi dau seama că există experienţe care i-ar îmbogăţi mai mult decât acelea în care ei se aventurează în mod obişnuit şi de pe urma cărora în câţiva ani îşi vor pierde prospeţimea, farmecul, frumuseţea, lumina. Tinerii vor să experimenteze dragostea fizică, bine, înţeleg, dar ei nu vor găsi fericirea prin acumularea acestor experienţe; după câtva timp vor fi uitat toate senzaţiile de plăcere pe care le-au resimţit şi nu va mai rămâne decât ruina, regretul, întunecarea. Trebuie să încerce să facă un efort de stăpânire de sine; chiar dacă nu vor reuşi chiar de la început, rezultatele vor veni încetul cu

încetul; vor fi mândri de a fi fost capabili să învingă şi se vor simţi mai puternici.

Unii vor spune: „Dar cum să ne exersăm?” Nu este greu deloc, există atâtea ocazii în care tinerii se întâlnesc: pe stradă, la serviciu, la petreceri, în excursii, la diferite întâlniri, pe plajă... Şi atunci, este firesc să simtă câteodată un elan trezindu-se în ei. Dar în loc să facă tot ce le stă în putinţă pentru a-şi satisfacă cât mai grabnic dorinţele, de ce să nu ia hotărârea să reziste şi să facă un efort de sublimare? Da, să ia energia care s-a trezit în ei şi să o ridice până la Cer, până la Mama Divină, până la Tatăl Ceresc... Făcând aceste exerciţii timp îndelungat, vor ajunge cu timpul să dea acestor energii o cu totul altă orientare şi să simtă ceea ce este cu adevărat dragostea spirituală.

Amintiţi-vă, deasemenea, ceea ce v-am spus despre sacrificiu: că este periculos să renunţaţi la ceva: la un obiect, la o obişnuinţă, la o dorinţă, fără a le înlocui cu altceva, un alt obiect, o altă obişnuinţă, o altă dorinţă. De aceea dragostea nu trebuie niciodată refulată, ci trebuie înlocuit obiectul dragostei cu altul mai vast, mai luminos.

Să luăm un exemplu: un bărbat iubeşte o femeie şi crede că nu se poate lipsi de ea. Dar această femeie nu este liberă, sau chiar el însuşi este însurat, şi deci nu pot trăi împreună fără ca aceasta să producă mari perturbări într-o familie. Cum va putea el să învingă această dorinţă? Foarte simplu, tot cu ajutorul femeilor: în loc să se limiteze la o singură femeie, trebuie să ia hotărârea în inima lui, în sufletul lui, de a iubi în acelaşi timp toate femeile. Va fi atunci atât de ocupat încât nu va mai avea timp să se ţină nici măcar după una singură şi astfel toate femeile îl vor salva. Bineînţeles că aceiaşi metodă este valabilă şi în cazul

unei femei. Este necesar să vă deprindeţi să realizaţi această lărgire a conştiinţei, altfel veţi rămâne mereu împărţiţi, în conflict cu voi înşivă. Şi chiar dacă aţi pierdut fiinţa iubită, dacă ea v-a părăsit sau a murit... nu trebuie să o înlocuiţi cu alta, căci riscaţi să o pierdeţi şi pe aceasta, ci înlocuiţi-o cu o mare dragoste îndreptată spre ceva ceresc, divin. Atunci calmul, liniştea se vor restabili în voi pentru că vidul vostru interior se va umple cu prisosinţă. Bineînţeles că, cu toate că este de dorit ca toată lumea să depună eforturi în acest sens, nu îi este dat oricui să poată să stăpânească cu adevărat forţa sexuală pentru a întâlni dragostea superioară. De aceea, înainte de a vă avânta într-o astfel de încercare este bine să vă analizaţi şi să vă cunoaşteţi cât mai bine. Dacă simţiţi că aveţi încă mare nevoie de plăcerile fizice, este de preferat să nu încercaţi să renunţaţi brusc la ele, căci astfel va fi mai rău. Dar dacă aţi evoluat deja şi simţiţi nevoia de a avea trăiri mai subtile, mai spirituale, de a înţelege splendoarea lumii divine şi de a ajuta oamenii cu dragostea voastră, puteţi alege acest drum. Dar, vă repet, el nu este pentru toată lumea şi eu nu sfătuiesc pe oricine să apuce pe acest drum, pentru că eu cunosc bine toate inconvenientele care pot să se producă. Ce se va întâmpla, de exemplu în cupluri, dacă unul din cei doi se va decide pentru a trăi o dragoste mai spirituală, în timp ce celălalt nu se poate lipsi de plăcerea fizică şi face din asta o tragedie? Bineînţeles că eu voi fi cel vinovat. Ştiu că este un mare risc să vă vorbesc aşa cum am făcut-o, sunt obligat însă să dau învăţături celor care vor să evolueze şi sunt conştient de pericolul la care mă expun de a fi greşit înţeles şi de a-mi atrage ostilităţi.

Eu cer doar tuturor celor care mă ascultă să încerce să înţeleagă adevărul spuselor mele, să înţeleagă mai ales că nu am intenţia de a strica familiile, ci doar aceea de a lărgi din ce în ce mai mult conştiinţa atât a bărbaţilor cât şi a femeilor. Dacă concepţia uzuală pe care unii oameni o au despre dragoste ar da rezultate bune, n-aş avea nimic de spus. Dar priviţi puţin cum se petrec lucrurile: drame, sinucideri, crime, divorţuri... şi chiar atunci când doi sunt împreună, deseori ei se gândesc unul la amantă, celălalt la amantul pe care îi au sau pe care le-ar plăcea să îi aibe. Aparent îşi sunt fideli unul altuia, dar în interiorul lor sunt pe cale să se înşele.

De aceea, chiar atunci când cineva nu se simte încă în stare să trăiască fazele elevate ale dragostei, el trebuie totuşi să încerce să îmbunătăţească ceva în felul lui de a iubi. Vă voi da o comparaţie. Aveţi în faţa voastră două sticle. Să presupunem că una reprezintă bărbatul şi cealaltă femeia. Cum fiecare din ei nu conteneşte să extragă din celălalt, foarte repede ambele sticle se vor goli şi nu mai rămâne decât ca ele să fie aruncate pentru a fi apoi înlocuite. Aceasta este ceea ce se petrece în concepţia obişnuită privitoare la dragoste: se bea dintr-o sticlă care are un conţinut limitat şi când ea s-a golit, este aruncată. Cum trebuie făcut pentru ca aceste „sticle” să nu se golească niciodată? Este necesar ca fiecare dintre ele să fie legată la Izvorul infinit al dragostei: atunci nimic nu le va putea epuiza, ele vor fi mereu pline, alimentate pentru totdeauna de către apa Izvorului.

Aceasta înseamnă că, în loc să vă opriţi asupra a ceea ce este superficial la o femeie sau la un bărbat, să îi iubiţi spiritul, sufletul şi astfel să vă conectaţi la ceva viu, ceva ce este deja legat la Izvor, la

Dumnezeu. Astfel, dragostea voastră va dura pentru totdeauna: chiar şi atunci când veţi îmbătrâni, ridaţi, veţi continua să vă iubiţi, căci nu aţi iubit trupul, ci o fiinţă care este reflectarea Divinităţii. Prin femeie, bărbatul o caută de fapt pe Mama Divină, el se ridică până la ea pentru a primi energii, lumină, bucurie. Prin bărbat, femeia se ridică până la Tatăl Ceresc.. şi în acest fel dragostea lor nu va lua niciodată sfârşit. Dar dacă bărbatul şi femeia se mulţumesc să se caute în planurile inferioare, să nu se mire dacă vor fi repede decepţionaţi. Este normal, cum ar putea dragostea să dăinuiască când dincolo de trup nu mai există nimic altceva bun şi frumos de iubit?

Priviţi cum se petrec lucrurile în natură: tot ceea ce este întunecat, murdar, impur, are tendinţa de a se acumula în partea de jos şi ceea ce este pur se ridică deasupra. La fel se petrec lucrurile şi în fiinţa umană: şi în el tot ceea ce este grosier se adună în părţile inferioare, în timp ce tot ce este uşor, pur, luminos, urcă către cap. De aceea ochii, urechile, gura, nasul, creierul sunt aşezate în partea superioară, în timp ce alte funcţii sunt plasate în partea inferioară. Acestor două părţi fizice ale omului îi corespund cele două naturi ale sale, inferioară şi superioară: personalitatea şi individualitatea. Dragostea manifestată de personalitate, care nu se gândeşte decât să ia, să se ghiftuiască, este îmbâcsită cu elemente grosiere şi întunecate. În timp ce dragostea manifestată de individualitate conţine elemente de generozitate, de dezinteres, este pură şi luminoasă...

Prin dragostea lor egoistă şi senzuală, oamenii îşi transmit tot felul de elemente întunecate care îi împiedică să vadă limpede şi să simtă senzaţiile celeste. Bineînţeles, sunt liberi, se pot lăsa în voia

tuturor poftelor lor, dar nu este în interesul lor! Dacă Iniţiaţii au dat reguli şi prescripţii, n-au făcut-o pentru a le interzice plăcerile dragostei, ci pentru a-i împiedica să coboare prea jos în stări de conştiinţă inferioare, acolo unde nu vor mai putea primi nimic din binefacerile şi minunile lumii divine.

De acum înainte, încercaţi să faceţi eforturi pentru a înţelege această filozofie sublimă, căci ea este singura care îi învaţă pe bărbaţi şi pe femei cum să-şi utilizeze toate aceste elanuri pe care şi le dau unii altora, toată această minune, fericire de a se contempla pentru a fi mereu inspiraţi şi pentru a deveni nişte genii, nişte divinităţi.

Dar toate acestea nu le veţi înţelege cu adevărat decât după ce le veţi înţelege întâi înăuntrul vostru prin meditaţii şi prin modificări interioare. Când veţi fi reuşit, vă veţi afla în posesia tuturor bogăţiilor pe care natura vi le-a pregătit, le veţi putea folosi cu tot atâta precizie ca şi cum v-aţi afla într-un laborator: veţi şti să folosiţi elementele şi forţele pentru propria voastră regenerare, iluminare şi pentru cea a lumii întregi.

CUPRINS